

AVS MAGAZINE

VERENIGING ARABISCHE VOLBLOEDPAARDEN IN NEDERLAND

JAARGANG 27 - 2007
NUMMER 5

SHOW NATIONALE KEURING ERMELO

SPORT
NK WESTERN
MET ARABIEREN

SPORT
DARC FUTURITY CUP 2007

VAN DE BESTUURSTAFEL

Passie voor het Arabische Volbloedpaard, het komt tot uiting in vele vormen. Als leden van het AVS hebben we met onze paarden weer deel kunnen nemen aan fantastische georganiseerde shows, zowel regionaal, nationaal en internationaal. Wederom veel, heel veel dank aan een ieder die zich hiervoor ingezet heeft!

Ook zeer geslaagd waren de wedstrijden van de commissie gebruik en uiteraard de Arabissimo die in goede atmosfeer in Renswoude plaats vond. Een andere activiteit dat zeer de aandacht heeft van het bestuur is de endurance, mevr. Modderman zag kans om ook dit jaar een aparte kennismakingsrit voor geïnteresseerden te koppelen aan de wedstrijd in Laag Soeren. Hopelijk is dit voor de deelnemers aanleiding geweest om verder te gaan in een onderdeel van sport waarin de Arabier uitblinkt!

Het jaar is echter nog niet voorbij en er staan nog een aantal activiteiten op stapel. De fokkerijcommissie organiseert een informatiemiddag met medewerking van dierenarts dhr. Hofland op 17 november, noteer die datum vast in uw agenda! En dan is er uiteraard het sportweekend St. Oedenrode op 24 en 25 november.

Op showgebied kunnen we na Aken nog even gaan smullen bij de Europese kampioenschappen (alleen opengesteld voor paarden die geboren zijn in Europa) in Verona en de Wereldkampioenschappen in Parijs.

Op het stamboekkantoor wordt de laatste hand gelegd aan de veulenregistratie en zoals het er nu uitziet is er een lichte stijging in het aantal veulengeboorten. Een goede zaak! Vanuit de WAHO wordt elk erkend stamboek gevraagd eens

in de vier jaar een stamboekregister te publiceren waarin heel veel informatie over alle in Nederland geregistreerde Arabische Volbloeds is terug te vinden. De weg naar de uitgave van zo'n boek vergt veel tijd en accuratesse, alle betrokkenen dank voor jullie inzet! Het inmiddels zevende deel is voor belangstellenden verkrijgbaar bij het stamboekkantoor.

Dat brengt mij direct bij een volgend item waar we ons als bestuur de afgelopen periode op gestort hebben, heroriëntatie op de automatisering. Hoewel we nog steeds gebruik maken van een door Peter Kooiman op maat geschreven computerprogramma, nopen de ontwikkelingen en brede mogelijkheden van communicatie via internet ons te zoeken naar een nieuw systeem. Het onderhouden van de website gebeurt nu op prima wijze door Gideon Reisel, echter in de toekomst zal met een nieuw systeem de interactieve communicatie veel verder uitgebreid kunnen worden. Communicatie is immers een noodzaak in elke organisatie, daarom vragen wij u als bestuur dan ook om reactie, uw visie, liefst opbouwende kritiek en als het even kan ook zo nu en dan inzet voor de vereniging!

Een hartelijke groet,

namens het bestuur
Hannie Wehkamp

INHOUD

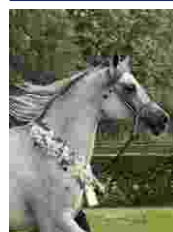
Van de bestuurstafel	2
Een kerstwens?	2
Reactie op 'is het een schimmel of is het een vos'	3
In Memoriam Drs. H.J.F. Buechner	4
Verdjina Preferent	4
Sportweekend Sint Oedenrode	4
Prestatiepredikaten	5
Lezing en informatiemiddag Fokkerijcommissie	5
Nationale Keuring Ermelo	6
NK Westernrijden met Arabische passie	9
AVS Evenementenkalender	11
Donna en Adami twee keer Reserve Kampioen	12
Zandhappen is ook endurance	14
Endurance Holten 120 km	16
Oud gedaan is jong geleerd	17
Arabissimo	18
Weerzien in Zuid-Spanje	20
Adami derde van Europa	25
Dutch Joy Endurance Competitie	25
DARC Futurity Show	26
DARC Futurity Cup 2007	27
Curriculum Vitea Joy Escobar	29
Opfokken van jonge (sport)paarden in de Ardennen	31
Willem Vaarzon Morel, schilder	33
Paardenmarkt	35
Colofon	35
Fotowedstrijd	36

EEN KERSTWENS VOOR AL UW ARABIERENVRIENDEN?

Voor slechts € 17,50 kunt u in vier regels alle bekenden met foto fijne feestdagen wensen (maten als 'paardenmarkt', doch op een prominente plaats in het blad).

Alle klanten van uw stoeterij/opfokbedrijf/trainingstal een Gelukkig Nieuwjaar wensen? Voor slechts € 75,- krijgt u een kwart pagina ter beschikking om de beste wensen voor 2008 over te brengen aan alle lezers van het AVS magazine!

Voor meer informatie of boeking kunt u contact opnemen met de redactiecommissie via het stamboekbureau, voor technische info kunt u contact opnemen met Krista Sterrenburg.

Op de voorpagina:

Karona (v.Karat x Rigona)

Stermerrie, Nationaal Kampioen senior

merries, Best gefokt Nederlands Paard 2007

Eigenaar: dhr. L. Schutrups

Foto: Jan Kan

Naar aanleiding van het interessante artikeltje over het apart gekleurde veulen in het AVS Magazine nummer 4 de volgende informatie:

REACTIE OP: IS HET EEN SCHIMMEL OF IS HET EEN VOS?

Door Saskia Klaassen

Het veulen is waarschijnlijk een maximale vos-sabino, met de schimmel (G) factor; de correcte registratie van de kleur zal dan zo iets moeten zijn als "grijs, vossabino geboren".

Van de vier bontfactoren die het paard kent komt er slechts een bij het Arabische Volbloed voor, n.l. sabino. Deze factor wordt wel eens "the great pretender" genoemd omdat paarden met deze bontfactor er heel verschillend uit kunnen zien en zo gemakkelijk voor een anders gekleurd paard door kunnen gaan. Er bestaat een minimale variant van, dat zich uit in slechts bescheiden witte aftekeningen en slechts een wit vlekje op de onderlip; dergelijke paarden worden gewoon als normaal gekleurd, dus niet-bont, geregistreerd.

Ook als de aftekeningen wat groter zijn kan dit gebeuren (b.v. bles en vier grote witte sokken) zodat een beroemde sabino-hengst als Khemosabi als gewoon bruin zal worden beschouwd. Echter, elke drager van de sabino-factor kan nakomelingen geven met wel heel grote witte aftekeningen, zoals de zoon van Khemosabi, Khartoon Klassic, met een grote witte lap over de ene kant van zijn hoofd. En zo kunnen de aftekeningen steeds groter uitvallen totdat het wit zo overheerst dat het hele paard wit lijkt op wat kleine gekleurde vlekjes na.

Wit zijn heeft nadelen; van witte katten weten we dat ze doof kunnen zijn en ook bij witte paarden kan dit voorkomen. Het lijkt wel of de natuur dit zoveel mogelijk wil voorkomen door bij maximaal wit tenminste de oren gekleurd te laten, zodat het paard niet doof is. Je krijgt dus een nagenoeg wit paard met bruine oren, zoals dit veulen. De indianen in het wilde westen waardeerden deze kleur zeer en zagen het zelfs als magisch, vandaar de benaming "medicine hat" voor dit kleurpatroon. Een "magisch" veulen dus!

Als het veulen van een van de ouders (op de foto was de moeder te zien) de grijsfactor heeft geërfd zal het grijs ("schimmel") worden en het *medicine hat* patroon dus vervagen, wat in het artikel ook vermeld stond ("de oren zijn inmiddels grijs"), maar het is nog steeds in staat om de sabino-factor door te geven! Verder fokken met dit paardje, als het eenmaal volwassen is, kan dus verrassende resultaten opleveren, want het is helemaal geen wet van Meden en Perzen dat een maximale sabino ook weer nakomelingen zal hebben met een maximale hoeveelheid wit. Binnen de populaties van Crabbet Arabieren en Russische Arabieren (die nauw verwant zijn aan elkaar) is sabino dat grote witte aftekeningen veroorzaakt vrij normaal, maar het wordt begrensd door fokkers die paarden met teveel wit niet voor de fokkerij gebruiken. Zolang er binnen deze populaties paarden met hoge witte aftekeningen aan benen en vrij grote aan het hoofd, ja zelfs met maar een klein kinvlekje of een heel klein wit vlekje op de buik gewoon voor de fokkerij gebruikt worden blijft deze factor aanwezig en kunnen apart gekleurde veulens

opeens opdagen. Zelfs binnen de populatie van Poolse Arabieren komt deze vorm van sabino voor, maar daar wordt veel strenger gelet op grote witte aftekeningen en heb je minder kans op extremen. Overigens is een van de mooiste en succesvolste Poolse Arabieren, Kordelas, een beeldschone schimmel, ook overduidelijk een sabino!

Het al dan niet sabino-zijn heeft dus geen invloed op de kwaliteit van het paard of op zijn/haar prestatievermogen.

Ik wens de eigenaren van dit aparte veulen veel plezier en succes, en wie weet horen we later wel wat er verder mee gebeurd is.

Hippo paardenverzekering

24 uren service

Verzeker uw paard direct per telefoon,
Of vraag gratis een offerte aan

- Paardentrailer 1,5% per jaar
- Rijtuig 2,5% per jaar
- Zadel/Tuig 4,5% per jaar
- W.A. paard € 16,- per jaar

Paardenvrachtauto		Min.	Max.
2-paardswagen	W.A.	€ 70,-	€ 280,-
3-paardswagen	W.A.	€ 85,-	€ 340,-
4-paardswagen	W.A.	€ 92,-	€ 367,-
Meer dan 4 paards	W.A.	€ 105,-	€ 421,-

- 100% uitkering bij overlijden, ook bij oudere paarden
- Onze voordelige premies kunnen per maand
- Bij afkeuring geen verplichte inname van uw paard
- Ziektekostendekking mogelijk bij elke dierenarts en paardenkliniek

Voor geheel Nederland en België

Tel: (0031) 0531 63 61 26
Fax: (0031) 0531 68 11 59

WWW.HIPPOPAARDENVERZEKERING.NL

IN MEMORIAM

DRS. H.J.F. BUECHNER

Door Toto Modderman

Met het overlijden van de Heer H.J.F. Buechner heeft het AVS een zeer gedreven, deskundig en bovenal integer jurylid en vriend van het Arabisch Volbloedpaard verloren. Harry was een van onze oudere leden. Hij was geïnteresseerd voor alles wat met sport te doen had, zelf was hij succesvol enduranceruiter met zijn zelfgefokte Mufag dochters. Jarenlang was hij lid van de Evenementen Commissie van het AVS, organiseerde optredens met Oosters gekostumeerde

ruiters op hippische evenementen en trainde de ruiters daarvoor met veel plezier.

Wanneer er problemen ontstonden wist hij met zijn nuchtere verstand altijd oplossingen te bedenken. Tijdens onze ledenvergaderingen zullen we Harry missen met zijn positieve bijdrage. Ik ben ervan overtuigd dat Harry in het geheugen van velen niet uit te wissen is.

Wij, leden van het AVS, wensen Paula en Laura veel sterkte toe bij het verwerken van dit grote verlies.

VERDJINA PREFERENT

Door Jaap en Andrea Maclaine Point-van der Wal

Verdjina, een Balaton-dochter uit Vstrecha (Potomac x Topol) geboren op de Tersk Stud in 1989. Zij is naar Nederland gehaald door de Kossack Stud, later is zij in eigendom van Brouwer Arabians en Arabian Fantasia geweest. Sinds 2006 is Verdjina in eigendom van Jaap en Andrea Maclaine Pont-van der Wal en heeft tijdens de Nationale Keuring te Ermelo het fokpredikaat Preferent toegekend gekregen.

Verdjina heeft meerdere succesvolle nakomelingen op de wereld gezet, onder andere: Vihoda (v: Karnaval), Verdira (v: Hiro), Verkarna *Ster *Keur (v: Karnaval), Vestival (v: Karnaval), Verkhan (v: Mir Khan). Dit jaar heeft Verdjina een prachtig merrieveulen, WMR Verena, van M.M. Sultan gekregen. Ook haar kleinkinderen scoren erg goed op de verschillende keuringen.

Verdjina geeft niet alleen heel mooie nakomelingen, maar bezit bovendien een super karakter. Een fantastische merrie waar wij zeer trots op zijn.

SPORTWEEKEND ST. OEDENRODE

In dit magazine nog snel even de aandacht vragen voor de inschrijving voor het komende sportweekend 24 en 25 november in Sint-Oedenrode.

Op zaterdag 24 november beginnen we de dag met oefendressuur. Na de middag-pauze vervolgen we met oefenspringen,

gevolgd door een KNHS goedgekeurde springwedstrijd in alle gevraagde klassen.

Op zondag 25 november houden we de jaarlijkse Sinterklaaswedstrijd: Dressuur in de klassen B t/m Z2. We hebben gezorgd voor sympathieke juryleden, die graag een Arabische Volbloedcombinatie beoordelen, uiteraard volgens de KNHS richtlijnen en de wedstrijd telt mee voor de dressuurcompetitie.

Tussen de dressuurproeven door is er de mogelijkheid om deel te nemen aan Oosters Gekostumeerd.

Voor inschrijving zie: www.avsweb.nl

PRESTATIEPREDIKATEN

DRESSUUR

SJA HIEDA, schimmelmerrie, geboren 1998
v. Tabak u. Sjaokoera v. Pernod u. Savanna
Fokker: Mevr. E.E.H. Calis de Wit, Amsterdam
Eig.: Mevr. K. van Soelen, Tilburg.

Karin van Soelen vertelt:

Sja Hieda viel mij op tijdens de eerste wedstrijd in Sint Oedenrode, waar ze met Giulia Heman een wedstrijd in de B-dressuur liep. Ze was in de eerste proef zo heet dat het voor Giulia moeilijk was haar rond te sturen. De tweede proef (gejureerd door mw Modderman) was ze echter zo goed dat ze eerste werden. Zo ging het vaker bij deze combinatie, veel ups maar soms ook weer een down. Toch hebben ze samen de L1 dressuur bereikt. En... petje af voor Giulia, want Sja Hieda is een dame met een trukendoos, die vol zit met verrassingen. Toen vorig jaar mijn paard Astarosjnia vanwege een blessure uit de sport genomen moest worden, kwam Sja Hieda bij mij.

Samen hebben we hard gewerkt aan de basisoefeningen en al snel begon Sja Hieda meer balans te krijgen. Als je de ontspanning bij haar kunt blijven bewaren leert ze snel. Op 17 mei zijn we voor het eerst officieel gestart op de Kossack Stud en daar haalde ze in de eerste proef meteen een winstpunt in de Z1 dressuur en waren we ook eerste. Dat kan wat beloven voor de toekomst.....

ENDURANCE

INSHALLAH'S WAZIR, schimmelruin, geboren 1996
v. Markema u. Amala v. Amal u. Hjalmar
Fokker: Comb. J. Arends en J. Wehkamp, Enspijk
Eig.: Tineke Brouwer, Westdorp

Wazir kwam als jaarling bij Tineke. Door zijn moeilijke karakter, hij was extreem nerveus en explosief, is hij pas op 7-jarige leeftijd voor het eerst in een endurance wedstrijd uitgebracht.

Als ervaren endurance ruiter kon Tineke gebruik maken van een versnelde promotie in klasse 2 (tot 80 km) en konden we direct in klasse 3 starten (tot 120 km). In deze klasse heeft hij geleerd in de vetgates tijdens de rust te eten en drinken en zich te ontspannen, hetgeen heel moeilijk voor hem was. Hij ontwikkelde zich snel en elke wedstrijd ging het beter. In 2004, op 8-jarige leeftijd werd hij Nederlands kampioen in de klasse 3. Wazir is in 2005 uitgegroeid tot een ervaren endurancepaard en heeft een 120 km wedstrijd uitgelopen in Duitsland. In 2006 heeft hij in Duitsland in Stur een 160 km uitgeopen en gewonnen. Dit jaar werd met succes de FASNA trail, CEI (160 km) uitgereden, resultaat 8^e plaats. Tineke zet Wazir met beleid in in de endurance en hoopt nog lang plezier van hem te mogen beleven.

LEZING EN INFORMATIEMIDDAG FOKKERIJCOMMISSIE

De AVS fokkerijcommissie is verheugd om de leden van de vereniging uit te nodigen voor het volgende:

Op **zaterdag 17 november a.s.** wordt er op het terrein van Forelock's Arabians een informatie middag gehouden alwaar volgende onderwerpen zullen aan de orde komen:

- Een lezing van Veterinair Leendert Jan Hofland over het exterieur en beengebreeken.
Dr. Hofland is vaste keuringsarts van de AVS hengstenkeuring en als veterinaire verbonden aan de dierenartsenpraktijk Bodegraven. Uiteraard wordt u, naar aanleiding van deze lezing, in de gelegenheid gesteld om vragen te stellen aan dr. Hofland over de besproken onderwerpen.
- Na deze lezing biedt Forelock's Arabians u de

gelegenheid om, onder begeleiding van juryleden, een aantal paarden te beoordelen en te bespreken.

- Als laatste biedt de familie Kuijf u een versnapering aan, ter afsluiting van een leerzame middag.

Uiteraard hopen wij op een enthousiaste opkomst. Om rekening te houden met de juiste hoeveelheid geïnteresseerde leden, vragen wij u het inschrijfformulier in te vullen. Indien u mee wilt gaan, retourneer dan zo spoedig mogelijk het inschrijfformulier per post, fax of mail naar het stamboekkantoor. U vindt dit formulier in het bijgesloten stamboekje of op de AVS website.

Namens de fokkerijcommissie,
Cedes Bakker

Schutrups' Arabische fokproducten hebben beweging in huis:
'Als een paard gangen heeft en wil showen, ben je al een heel eind'

NATIONALE KAMPIOENSCHAPPEN TE ERMELO

Bron De Paardenkrant
Met dank aan Daniëlle Carrière
Foto's Jan Kan

Luut Schutrups genoot tijdens het NK-weekend in het KNHS-centrum. Tijdens de Nationale Kampioenschappen wisten vier van zijn fokproducten een titel binnen te slepen. Ze stammen af van de elitemerrie Rigona (Abakan x Kadour), die de paardenliefhebber uit Kibbelveen in 1993 als veulentje kocht. "Er liepen acht paarden mee om de titel beste beweging en drie daarvan heb ik gefokt," zegt Schutrups - terecht - trots.

Karona (v.Karat) Kampioen Senior Merries en
Best gefokt Nederlands Paard 2007

Tijdens de nationale AVS-keuring werd de stermerrie Karona (v. Karat) kampioen bij de senior merries. Bovendien is deze schimmeldochter van Rigona uitgeroepen tot best gefokt

Nederlands paard 2007. "Ik vond Karona als veulen meteen een goede, al liet ze dat destijds op de keuring niet zien. Als jaarling werd ze jeugdkampioen. Toen was ze ook al het best gefokte paard van Nederland. Blijkbaar had ik het dus toch goed gezien", knipoogt Luut Schutrups.

Bij de hengstveulens ging het nationale kampioenslint naar Masud 'T' (v. Massimo Ibn Mirokan), een zoon van Karona's halfzus, de stermerrie Kupona (v. Kupol).

"Masud was al verkocht voor hij gemaakt was," vertelt Schutrups die de hengst onlangs bij de eigenaar P.R. Mulder afleverde. "Een goed veulen. Het type sprak me aan en ik was er tevreden over. Toch vond ik het niet jammer dat ik hem had weggedaan. Ik word al wat ouder en ik wil niet meer aanhouden dan mijn drie merries".

Masud werd reservekampioen op de regionale keuring Noord en tweede in z'n rubriek tijdens de internationale show Lowland Cup. "Ik zei tegen z'n eigenaresse: 'geef hem maar op voor de Nationale Keuring, want hij komt hard naar je toe.' Hij werd een echte showbink met goede gangen. Als een paard gangen heeft en wil showen, ben je al een heel eind," meent de fokker.

Het vooroordeel dat juryleden op keuringen van Arabisch volbloedpaarden alleen naar een mooi hoofdje op zoek zijn, wuift hij resoluut van de hand. "Natuurlijk moet een Arabisch Volbloed uitstraling hebben. En een dier met uitstraling heeft een mooi hoofd. Er moet ook wel iets dish, een groot oog en een mooie hals zijn. Je moet van een afstand kunnen zien dat het een Arabisch Volbloed is. Maar de dish mag niet te extreem zijn, want daar komen gebreken van".

Het stamboek loofde op beide dagen van de nationale

Kampioen hengstveulens Masud 'T'

Beste beweger stermerrie Raville 'P'

Kunar 'T'

kampioenschappen een beker uit, de Reukema Cup, voor het best bewegende paard. Zaterdag was de hoogste eer voor de stermerrie Raville 'P' (v. Durango) van J.C. van Duyvenbode en zondag draafde de tweejarige jeugdkampioen bij de hengsten, Kunar 'T' (v. Nadir I) van de combinatie J. Kan/The Kossack Stud naar de titel. Beide topbewegers werden gefokt door Schutrups. Raville uit Rigona en Kunar uit Kupona. "Van Rigona en haar nakomelingen kan zij zelf misschien nog wel het allerbest bewegen. Tenminste, thuis in de wei. Op keuringen bewoog ze ook altijd goed, maar soms leek ze te denken 'moet ik nu alweer?'"

Alle uitslagen vindt u op www.AVSweb.nl, de kampioenen:

Merrieveulens

Kampioen: Adream of Kossack (v. WH Justice), fok./eig. The Kossack Stud

Kampioen Merrieveulens
Adream of Kossack

Reservekampioen: Naokana Kossack (v.Aja Shakakhan), fok./eig. The Kossack Stud

Hengstveulens

Kampioen: Masud 'T' (v.Massimo Ibn Mirokan), fok. L. Schutrups, eig. P.R. Mulder
Reservekampioen: Battal (v.Aparan), fok./eig. L. Groeneveld-Dam.

Juniormerries

Kampioen: A.F. Escada (v. Nadir I), fok. Arabian Fantasie/M. Baas, eig. M. Baas
Reservekampioen: Bess-Gloria (v. Al Lahab), fok. Bessewacht Arabians, eig. M.J. en J.W.T. Vermeulen

Juniorhengsten

Kampioen: Kunar 'T' (v.Nadir I), fok. L. Schutrups, eig. J.Kan /The Kossack Stud
Reservekampioen: Kas Valdes (v.Psyrtadel), fok. A.N. Kruijf, eig. D. Biesenbeek.

Kampioen Juniormerries A.F. Escada

Seniormerries

Kampioen: Karona (v.Karat), fok./eig. L. Schutrups
Reservekampioen: Verkana (v. Karnaval), fok. Brouwer Arabians, eig. Arabian Fantasie

WAHO TROPHY

De WAHO Trophy was dit jaar voor endurancetopper Salomo Djinti (v. Nizjni) van Anita en Eric Lamsma. De plaquette werd zaterdag voor de derde maal uitgereikt. Eerder ontvingen wereldkampioen Amal (2005) en elite- en prestatie-merrie Rigona (2006) de Cup. De in 1991 geboren, kilometervretende schimmel kreeg al eerder het prestatiepredicaat bij het AVS. Nu werd hij onder meer geprezen om de meer dan 2.000 goed uitgelopen wedstrijd-kilometers. Djinti is meervoudig Nederlands endurancekampioen.

Kampioen Seniorhengsten Pladykt**Seniorhengsten**

Kampioen: Pladykt (v. Plakat), fok. Th. Van Nieuwenborg, eig. N. Bojawal/W. Vroomans

Reservekampioen: Amalfi (v. Padrons Psyche), fok. P. Delpozzo or Brent Stone, eig. E.W.Th. Bakker-Berendsen

Ruinen

Kampioen: Jewel's Balou (v. Kaleb S.A.), fok. J. Greydanus, eig. A.E. Kuipers

Reservekampioen: Debat (v. Lasco), fok. G. Stas, eig. N. Van Geloven.

Reukema Cup voor Beste beweging

Zaterdag: Raville 'P' (v. Durango), fok. L. Schutrups, eig. J.C. van Duyvenbode

Zondag: Kunar 'T' (v. Nadir I), fok. L. Schutrups, eig comb. J. Kann/The Kossack Stud.

Kampioen Ruinen Jewel's Balou**Uitreiking fokpredikaten**

VAN LEENPONY NAAR ARABIERENFOKKER

KIBBELVEEN - Luut Schutrups, die volgende maand 77 wordt, heeft z'n hele leven paarden gehad. Hij vertelt: "Ik had een akkerbouwbedrijf en toen het laatste werkpaard ons erf verliet was ik eigenlijk wel blij. Met een trekker kon je zo veel sneller werken. Maar mijn jongste zoon Theo was bezeten van paarden. Toen hij begon te praten, zei hij al paard. Door hem kregen we weer een pony in de stal. Eerst een leenpony van Rij Mar An, toen een Welsh A en daarna een New Forest. En toen Theo te groot werd, een paard. Uit de New Forest had ik een hengstveulen gefokt en daar zocht ik een maatje voor. Dat werd een Arabisch hengstveulen."

Dat Schutrups niet zomaar een hengstveulen had gekocht, werd duidelijk toen deze in 1983 geboren Kadour (Abraham x Plakat) jeugdkampioen werd en vervolgens werd goedgekeurd als Arabische dekhengst. Kadour staat in de stamboom van goede sport- en keuringspony's. Kadour heeft altijd in Kibbelveen gedeckt.

In 1993 kocht Schutrups uit een dochter van zijn eigen hengst Kadour het vosmerrieveulen Rigona van haar fokker G. Struik. "Die man was 84 en wilde al zijn Arabisch Volbloeden verkopen. Rigona stond in de wei, waar ze ook was geboren en was net een hert. Je kon er niet bij in de buurt komen. Ze stond helemaal achter in de wei en ik zag

er wat in. Ik móest haar hebben. In het begin verklaarden ze me voor gek, maar toen Rigona een jaar oud was, werd ze jeugdkampioen. En de successen bleven. Ze is nu een echte stempelmerrie." En bleek een goede fokmerrie; ze werd elite.

Marloes Leeman reed haar naar de Z dressuur. Schutrups is in het bezit van de merrie en twee van haar dochters. Daar houdt hij het bij.

Anja Diephout met Nepass in de contragalopcirkel

Door Krista Sterrenburg

Foto's Jos Karouw / picturelifestyle.nl

Dé happening van het jaar, de definitieve match om uit te maken wie het beste presteert. Evenals vorig jaar en tijdens de Summer Show eerder dit jaar, konden we weer fijn neerstrijken bij The River Valley Ranch in Notter. Gezellig met elkaar zenuwen bestrijden!

Deze show omvat een hoop onderdelen, maar ook een hoop aparte 'shows'. De dinsdag staat bijvoorbeeld volledig in het teken van de NQHA, speciaal voor Quarter Horses. Op de woensdag starten de voorrondes voor het WRAN NK (welke dus weer voor alle rassen is en de grootste klassen kent), maar beginnen ook de NK-klassen voor de DPHC (Paints), AaHCH (American Appaloosa's) en natuurlijk ook voor ons, de DAWRA met haar Volbloed Arabieren.

Met elkaar zitten duimen op de tribune, hopelijk komen al 'onze' starters in de WRAN-klassen door naar de finales! Angela van Duyvenbode en Penthor, Anja Diephout met Nepass & Linda van Vliet (weliswaar nu met haar Quarter Horse) gingen door naar finale van de Amateur Horsemanship en dat uit een groep van 35 starts! Het was een sterk deelnemersveld, maar duidelijk was dat een hoop mensen een *pattern* niet goed lezen. Recht uitkomen op een pion: het merendeel stopte schuin naast een pion. Ook correct weg gaan naar de *line up* via de juiste zijde van de pion werd als onbelangrijk gezien, je proef leek al klaar, maar dit kon je essentiële punten schelen. Vooral Anja stuurde Nepass strak

Je kijkt er het hele jaar naar uit, maar het is ook weer zo voorbij: het Nederlands Kampioenschap westernrijden te Mariënheem.

NK WESTERNRIJDEN MET ARABISCH TINTJE

door het pattern heen, had een mooie wissel en bleef keurig op de rechte lijnen.

Jammer dat niet duidelijk werd, wie wat voor punten had behaald in de semifinales, want benieuwd waren we wel naar de echte plaatsing van deze drie DAWRA leden.

De Open Horsemanship was ontzettend zwaar, na een halt vertrekken in een contragalop cirkeltje, een changement en een grotere snellere cirkel. DAWRA-leden Johanna Vellinga en Peggy de Kraa gingen wel door naar de finale met hun Quarterhorses.

De Amateur Pleasure had 33 deelnemers en werd dus gesplitst, zelfs dan bleven het grote klassen. Angela stuurde Penthor rustig op de binnenhoefslag in de rondte, hij bleef mooi kalm en laag, echter op het moment dat ze verhuisde naar de hoofslag werd zij behoorlijk gehinderd. Gelukkig werd dit niet aangerekend door de jury en ook in deze klasse mocht zij door naar de finale!

Tijd voor de voorrondes van de Trail. Krappe patterns, balken, balken en nog eens balken. Een behoorlijk technisch pattern waar je echt moest sturen. Er waren een hoop moeilijke punten doordat er veel overgangen tussen de balkencombinaties waren van draf naar galop en terug. Krappe bochten, *turns* en rare 'lijnen'. Bij een hoop mensen gaf dit toch wel problemen. Uiteindelijk mochten Angela met Penthor en Nancy Groenenboom met haar Basciz Nirvana door naar de finale van de Amateur Trail en

pakte Angela nog een finale plaats in de Open Senior Trail mee. Ook Johanna Vellinga kwam in deze laatste finale terecht met haar Quarter. In de Amateur Reining startten 44 combinaties, inclusief Nancy en Anastasia Zweekhorst met Vaybian. Mooi om te zien hoe deze combinaties zich prima staande weten te houden tussen het Quarter Horse geweld. Juist in deze klasse die zo gedomineerd wordt door Quarters en

Angela van Duyvenbode en Penthor drie keer DAWRA Nederlands Kampioen

Anastasia Zweekhorst
en Vaybian

Paints is het een uitdaging om met je Arabier te scoren. Beiden reden correct, maar misten net de finale.

Op de donderdag werden tussen alle semifinales door ook nog twee DAWRA klassen verreden. Spijtig genoeg kenden deze klasse net een deelnemer te weinig om een Nederlands Kampioentitel uit te reiken, er moesten minimaal 3 deelnemers in de ring staan. De DAWRA *Open Hunter Under Saddle* kende drie deelnemers, maar door vijf zwaargekneusde ribben moest Krista Sterrenburg zich terugtrekken, dus bleven er maar twee starters over. Dit waren Angela en Penthor en nieuw DAWRA-lid Peggy de Kraa met de bloedmooie Zygota. Wat een sjeke combinatie vormen deze twee! Penthor ging overigens met de overwinning naar huis.

's Avonds werd de DAWRA Open Reining verreden, Anastasia en Nancy reden hier hun Vaybian en Basciz Nirvana in. Een rubriek om trots op te zijn. Hier liepen Arabieren die de *reining*-techniek prima beheersen er wordt dan ook continue hard voor getraind en gezwraagd. Nancy en Basciz Nirvana schreven de winst op hun naam.

Op vrijdag wisselden de WRAN Finales en de klassen van het DAWRA NK elkaar mooi af. De twee juryleden, Doug Householder (USA) en Rick Lemay (Zweden) hadden het er maar druk mee.

In de finale van de WRAN Amateur Pleasure met uiteindelijk 15 starts wist Angela een mooie 6e en 8e plaats te scoren. In de finale van de WRAN Amateur Trail pakte zij een 1e en 3e plaats wat totaal goed was voor het Zilver!

Hierna kwam de DAWRA Trail met 5 starts. Ook in dit pattern werden de deelnemers niet gespaard en lagen er rustig 40 balken in de bak om een moeilijk parcours te rijden. Omdat deze klasse meer dan drie starts kenden kon hier wél de Nederlands Kampioentitel worden uitgereikt. Goud was voor Angela van Duyvenbode met Penthor, chapeau! Anja Diephout ging met het zilver naar huis en Paulette Zorn pakte met Rhodos HT het brons. Rhodos HT is een tijdje niet meer geshowd, maar hij pakt het zo goed op dat Paulette hem met het grootste plezier weer uitbrengt.

De DAWRA Open Pleasure was de grootste rubriek met

Arabische Volbloeds, 8 stuks kwamen er aan start. Naast de hierboven al genoemde Penthor, Vaybian, Nepass, Zygota, Rhodos HT en Basciz Nirvana, zagen we ook Deska van Priscila Hazenboom en Yu-Lan met José Jansen in de ring. Wat een mooie gezicht blijft de *pleasure* met Arabieren toch ook. De natuurlijke charme van deze paarden, het gracieuze, een genot voor het oog.

Brons was in deze klasse voor Anastasia met Vaybian. Paulette pakte nu het zilver met Rhodos HT en Angela mocht haar Penthor wederom achter het Kampioensbord plaatsen: goud. Penthor was het niet helemaal eens met de locatie van het bord en de bijbehorende bloemen er omheen, stilstaan was deze keer geen optie voor hem.

Angela, Linda van Vliet en Anja Diephout mochten ook weer van start in de WRAN Amateur Horsemanship. Zeventien starts in totaal, allemaal gingen zij een poging doen om dat moeilijke pattern 'vlekkeloos' te rijden. Een rechte lijn, een turn, vervolgens vanuit stilstand aanspringen in de contragalop voor een super klein cirkeltje, een galopchangement naar de

Nancy Groenenboom
met sliding Basciz Nirvana

volgende grote cirkel, halt en weer een turn en vertrekken in een cirkel in een middendraf. Door de plaatsing van de pionnen over de middenlijn in de bak, werd het cirkeltje voor de contragalop nog kleiner, het was bijna niet meer te doen. Anja Diephout werd 5e en 7e geplaatst, heel erg mooi. Angela werd met Penthor

1e en....5e!
Geplaatst.
Ongelooflijk dat jurybeoordelingen zo uit elkaar kunnen liggen!
Alles bij elkaar was het echter nog voldoende voor de zilveren plak.

De DAWRA Open Horsemanship kende hetzelfde moeilijke pattern als de klasse hierboven genoemd. Zeven starts, maar een

Paulette Zorn en
Rhodos HT

Peggy de Kraa en Zygota

hoop fouten op de cirkel in contragalop, zelfs met onze relatief kleine, soepele Arabieren was het amper te rijden.

Paulette Zorn

pakte het brons, Anja het zilver en het goud was voor...

Penthor!

Angela en Penthor hadden een goed weekend zo,

feitelijk alle DAWRA klassen gewonnen en hieruit drie Nederlands Kampioentitels mee naar huis.

Op zaterdag mochten zij nog één keer aan de start komen in de WRAN Open Senior Trail. Angela behaalde hier twee keer een zevende plaats, DAWRA-lid Johanna Vellinga wist hier met haar 19-jaar oude Quarter Horse merrie een welverdiende Bronzen plak te halen!

IN HAND TRAIL CLINIC

Op 2 december organiseert de DAWRA weer een In Hand Trail clinic o.l.v. Corine Menutti, locatie Stal Marcroix te Amersfoort. Een nuttige, leuke en superleerzame clinic voor onervaren paarden - jong of oud -, of je nu western rijdt of niet, je bent allemaal welkom!

Op een speelse en rustige manier leert je paard kennis te maken met balken, pionnen, een brug, hek. Zeker voor jonge paarden geeft dit weer een mogelijkheid om anders bezig te zijn met je paard! Ze krijgen zelfvertrouwen en wennen meteen aan een andere locatie. Meer info: www.dawra.nl

Priscilla Hazenboom met Deska

AVS EVENEMENTENKALENDER 2007

11 november 2007

DAWRA Show

Stal Marcroix, Amersfoort

2 december 2007

DAWRA In Hand Trail Clinic o.l.v. Corine Menutti

Stal Marcroix, Amersfoort

24 en 25 november 2007

Sport Weekend St. Oedenrode

Manege de Pijnhorst, St. Oedenrode

15 december 2007

Nationaal Kampioenschap Dressuur

voor Arabische Volbloedpaarden

Manege Nimmerdor, Leusden

dopper & partners

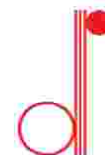
Assurantie- en pensioenadviesbureau

*Paarden verzekeren is vakwerk!
Wij zijn vakmensen en ook nog objectief*

- Vertegenwoordiging voor Hippo Zorg en Fairmount
- Ook verzekerd bij permanent verblijf in het buitenland
- Polisvoorwaarden mogelijk in Duits en Engels
- Paardenfinanciering in combinatie met verzekering

Bel, schrijf of e-mail ons voor gedetailleerde informatie:

Postbus 5441 • 3008 AK ROTTERDAM • Tel. 010-4855802 • Fax 010-4862929 • E-Mail dopperenpartners@tiscall.nl

Hoe ver het was, maar hoe fantastisch!

DONNA EN ADAMI TWEE KEER RESERVEKAMPIOEN OP EK OOSTENRIJK

Door Henk Oudshoorn

Foto's Dennis Meijerman, Tara Vollebregt en
Gudrun Waiditschka

Uitnodiging

Als tweevoudig Europees Kampioen in 2006 werd ontving dochter Donna van de organisatoren van het EK 2007 een rechtstreekse uitnodiging om van 3 t/m 5 augustus in Stadl Paura opnieuw mee te doen aan de Classic sportwedstrijden voor Volbloed Arabieren. Adami was - net zoals zijn halfbroer Karrimh tijdens de 160 km endurance in de Fasna Trail in juni - in absolute topconditie en naar deelname werd dan ook eigenlijk al een jaar lang uitgezien.

Extra druk en dus stress was er natuurlijk wel, omdat zeer velen ervan uitgingen dat Donna ook dit jaar wel weer een of twee titels mee naar Nederland terug zouden nemen. Zelf had ik Donna gezegd, dat alle deelnemers naar het EK gaan om een zo goed mogelijk resultaat neer te zetten en ik er (anders dan die vele anderen) niet vanuit ging, dat opnieuw EK titels zouden worden behaald.

Bij de eerste deelname in 2004 werden Donna en Adami 10e in het Allround klassement en we waren daar toen net zo blij mee als de 2 Europese titels het vorige jaar. Nadat Karin Zeevenhoven in 2002 met Kahal voor het eerst een EK had gewonnen was het vorig jaar de eerste keer, dat een Nederlandse combinatie 2 EK titels in de wacht sleepte.

De reis

Nadat maandagmorgen om 9.00 uur de voorgeschreven "export" keuring had plaats gehad (hoelang duurt deze onzin binnen de EEG nog voort?) werd ook Adami ingeladen en togen we (Donna, groom Tara, Adami en Henk) richting Wiesbaden, waar ook deze keer bij goede

vrienden werd overnacht. Met name voor het paard vinden wij het beter, dat de 1000 km lange reis naar Oostenrijk in 2 gedeelten wordt gereden en bovendien wordt zo van de zeer lange reis toch nog wat aardigs gemaakt. Na die eerste 500 km een warm welkom door Carola Toischel en dochter Rebecca, die zelf - voor het eerst in vele jaren - niet met hun prachtige schimmel Mamouth aan het Western EK meededen en niet naar Stadl Paura zouden reizen. Adami had opnieuw onderdak in de indrukwekkende manege met uitsluitend privé paarden en zijn stal stond al klaar met een dikke laag stro en een ogenschijnlijk onbeperkte hoeveelheid hooi.

Laatste training

De dinsdag was bestemd voor de laatste dressuur- en springtraining. Een volledig springparcours is altijd beschikbaar. Met name werd nog even de waterbak geoefend, omdat die op het EK altijd bij de springwedstrijden een van de hindernissen vormt en Adami graag bij het springen van tevoren wil weten waar hij over moet springen. De dinsdagavond werd door eigenaren van Trakkeners een party gehouden, waar wij als eregast verwacht werden. Het bleken gedeeltelijk dezelfde personen die vorig jaar bij terugkomst uit Oostenrijk een surprise-party hadden georganiseerd om de EK titels luister bij te zetten.

Donau

Woensdagmorgen verder voor het tweede gedeelte van de lange reis en nadat de "Schöne Blaue Donau" een keer of 5 was overgestoken kwam Stadl Paura eindelijk in zicht.

Ontmoeting met vrienden

Vanaf de aankomst woensdagavond, maar in het bijzonder op donderdag, is het een constante ontmoeting met vrienden, die vaak even lange en soms een nog langere reis hebben moeten maken. De begroeting van

Line (met Modem), Anne (Nago), Titti (Albion) en Knud Hamre uit Noorwegen is altijd uitbundig. De voertaal is Engels en we horen alles over het voorbije jaar. De Duitsers zijn natuurlijk in de dressuur goed vertegenwoordigd en we begroeten Regine Miskelkamp (Asra Mahra), Susanne Giese (Carat), Claudia Jung (Kar Testo Rosso) en Denise Reichenwalner, maar waar is Period?

Period is al enige jaren een dressuurtopper, die nu om medische redenen verstek moest laten gaan. Denise is echter toch gekomen om haar vrienden aan te moedigen. Uit Oostenrijk ontmoeten we natuurlijk Stefan Himbock (Khen Saabis Nashita). Ook zijn er nieuwe deelnemers, zoals een Poolse amazone, die we nog niet kenden.

De wedstrijden

Adami en Donna startten als enige van de 12 combinaties die zich voor het Allround Classic klassement hadden ingeschreven alle onderdelen gestart. Na de liberty (type and confirmation), waren dat respectievelijk dressuur, classic pleasure, springen, speed, cross en pole bending. Over de veelzijdigheid van de Arabier gesproken.

Als Europees Kampioen bij de Classic Pleasure waren we benieuwd hoe het dit jaar op dit onderdeel zou gaan. Niet minder dan 17 deelnemers en opnieuw werd Adami tot winnaar uitgeroepen. Dat was echter de Classic Pleasure als onderdeel van het Allround klassement. Bij de finale van de

mono titel werd Adami 6e, mogelijk als gevolg van het feit dat daarvoor de speed en de cross hadden plaatsgevonden, die ook voor het paard erg spannend waren geweest en waar de meeste anderen niet aan hadden meegedaan. De speed trok veel toeschouwers en de mensen waren dolenthousiast bij het aanstormen van alle deelnemers. Adami was sneller dan ooit tevoren en na afloop werd Donna door menigeen gefeliciteerd met haar gedreven manier van rijden.

Ook de cross op zondag trekt ieder jaar weer vele belangstellenden, die natuurlijk vaak de waterpartij als plaats kiezen om de combinaties gade te slaan. De Oostenrijker Stefan deed net zoals vorig EK zijn uiterste best om Donna te snel af te zijn, doch opnieuw moest hij in haar zijn meerdere erkennen. En ook deze keer was hij de eerste om Donna daar mee te feliciteren. Dat is sport!

Het springen

De eerste springwedstrijd (een internationale voorwedstrijd) ging Adami goed af. De proef was foutloos. De tweede springwedstrijd was die als onderdeel van het allround klassement. Slechts één deelnemer was foutloos en er waren zes combinaties met slechts een springfout, waaronder Adami. Voor de eerste keer had Donna deze maal ook ingeschreven voor de afzonderlijke mono titel Springen. In de kwalificatie werden 2 springfouten gemaakt, maar er werd gekwalificeerd voor de mono finale.

In die bloedstollende finale waren vier van de acht combinaties met slechts een springfout en dus moest ook nog een barrage worden ingelast. De eerste combinatie maakte in die barrage 2 springfouten, de tweede combinatie 1 fout, en als derde was het Donna's beurt. Weloverwogen (Adami is beter in de cross dan in het springen) koos Donna ervoor om "op safe" te rijden en niet op snelheid. Die keuze bleek goed, want zij bleven foutloos in de barrage, en kwamen juichend van blijdschap door de finish. Zilver was daarmee zeker.

Als laatste kwam de Poolse Agnieszka Olszewska met Nimwa en ook zij bleven foutloos in een iets snellere tijd. Niet eerder is door een Nederlandse combinatie op een EK een medaille bij het Springen behaald en Donna vertelde na afloop dat juist die medaille voor haar een enorme overwinning betekende.

Twee keer reserve kampioen

Het werden dus 2 titels als Reserve Kampioen, 1 x in het Classic Allround en 1 x in het Springen.

Het allerbelangrijkste is echter het plezier, dat een ruiter aan de wedstrijden met haar Arabier beleeft en menige foto toont een "big smile" zodat het ook daarmee wel goed zit.

Op naar het volgende EK, dat in 2008 van 1 t/m 3 augustus opnieuw in Stadl Paura gehouden zal worden.

Wat een rare titel voor een artikel, zult u denken. Maar ik zal het haarfijn voor u toelichten in het navolgende verhaal. Endurance is voor de leek een rare tak van sport. De insiders zijn eraan verslaafd, buitenstaanders weten niet beter dan dat het een race is voor Arabieren en erg genoeg: af en toe gaan er paarden aan dood. En oh ja, de rijke oliesheiks hebben er veel mee te maken.

ZANDHAPPEN IS OOK ENDURANCE

Door Brigitte Kilian
Foto Margreet Slagter

Endurance in Nederland is een ongelooflijk groeiende sport. Van een stelletje pioniers, dat heel dapper naar WK's gingen zonder dat ze wisten wat te verwachten, tot een professioneel A-kader (en zelfs een B en C kader) aan ware topsportmensen en paardenatleten. Met een dito ondersteuning aan zeer kundige mensen van hoefsmid en veterinaire, tot fysiotherapeut.

Endurance in de top is een droom van velen.

Endurance is echter ook vooral *fun* voor de doorsnee recreant. Ik doel daarbij op mezelf en honderden anderen. Ja, ook ik heb mijn dromen en misschien komen ze ooit uit maar tot nu toe beschouw ik mezelf louter als endurance *addict*. In maart bloei ik op, dan begint het seizoen, na oktober ben ik lusteloos en ongemotiveerd want dan is het seizoen weer voorbij. Jaar na jaar maken wij kilometer na kilometer en nu al acht jaar lang beoefen ik gepassioneerd deze sport.

Manara Samira en ik zijn nu klasse II startgerechtigd (L-niveau vergelijkbaar) en intussen hebben we onze beginsnelheid van 10km/uur opgeschroefd naar 12km/uur. To finish is to win, is het motto van onze sport en zo ook zeker de mijne.

Op 26 augustus zouden we ter voorbereiding op een klasse II, deelnemen aan de 35km van Kootwijkerbroek. Deze wedstrijd kennen we intussen heel goed. In totaal 7 keer heb ik hem nu gereden met al onze paarden en in alle klassen die deze wedstrijd heeft, I (B, 25 tot 40km), II (L, 40 tot 80km) en III

(M,80 tot 120km). Paul Stijma is een kanjer in organiseren en de wedstrijden zijn altijd perfect. Zo ook dit keer met een nieuwe, veel rustigere plaats om de paarden te keuren. De regels in de klasse I zijn dit jaar dusdanig veranderd dat niet langer de snelste wint. Voorheen won je de wedstrijd wanneer je 13km/uur gemiddeld reed of degene was die deze tijd het beste benaderde en je paard natuurlijk niet afgekeurd werd. Men krijgt nu punten voor de conditie van het paard. Het systeem moet je even bestuderen maar het is fantastisch. Kortweg komt het erop neer dat degene met een heel goed getraind paard - en toegegeven gezegend is met een goed sporthart - en zijn paard goed kent, de wedstrijd wint. Je krijgt nog steeds punten voor snelheid maar als je paard met lage hartwaardes finisht en nagekeurd wordt dan krijg je veel meer punten. Een voorbeeld: De maximale snelheid in klasse I is 13km/uur. Als je tussen de 12 en 13 rijdt krijg je maximaal 10 punten, tussen de 11 en 12 8 punten enzovoort. Minimum snelheid is 9 km/uur. Bij de controle halverwege kun je maximaal 10 punten verdienen. De hartwaarde moet dan onder de 60 slagen per minuut zijn. Dus bied je meteen aan, dan krijg je de volle mep als de hartwaarde goed is. Bied je 5 minuten later aan en hij is goed qua hartwaarde dan krijg je 5 punten. Voldoet je paard na de toegestane 10 minuten nog niet aan de maximale hartwaarde dan volgt uitsluiting. Bij de finish en nakeuring zijn de meeste punten te verdienen. Je krijgt 60 punten minus de hartwaarde van het paard. Ik finishte met mijn driekwart Arabier Dhabi

altijd rond de 56 slagen per minuut. De Hispano-Arabier Guapo zat nog iets hoger 58, soms 60. Er was een tijd dat de hartwaarde 64 mocht zijn voordat uitsluiting volgde maar tegenwoordig is 60 de grens.

Zwaardere rassen en pony's hebben qua hartwaardes vaak wel een nadeel omdat hun basiswaardes hoger zijn. De Volbloed Arabieren hebben vaak lagere basiswaardes die wel de lucht in kunnen schieten wanneer het dier in kwestie opeens iets ziet. Sta je op de finish en geeft je eigen meter mooi 40 aan, wil de veterinaire een kennige paard meten en heeft hij opeens 70. Ja, zulke dingen kunnen gebeuren. Ook moeten hengsten gewoon gemeten kunnen worden onder alle omstandigheden, ook als er een hengstige merrie op een meter afstand staat. Maar snapt u nu het systeem een beetje en waarom in Nederland men zijn best doet om endurance niet te laten verzanden in puur een 'afvalrace'? Endurance is veel meer dan dat.

Nu terug naar onze wedstrijd. De voorkeuring verliep prima. Samira's waardes waren prima, waaronder een 36 voor hartslag. De rust zelf dus. De rit zelf verliep fantastisch. Normaal drinkt en eet Samira vanaf de start goed. Dat is altijd een goede graadmeter voor het welzijn van je paard. Het was deze dag onverwacht warm en klam. Bij het eerste 5 kilometer bordje (zoals ik al zei Paul's wedstrijden zijn nagenoeg perfect gemarkeerd) stond Erwin de groom al klaar. Samira dronk niet. Reden voor ongerustheid? Misschien. De start was spannend geweest en ze wilde toch wel erg graag de vliegende Arabier voor ons na de start inhalen. Ik vond dat geen goed plan. Ik merkte wel dat de dame er niet mee eens was om alleen achter te blijven. We werden nog meer ingehaald en nog steeds dronk of at ze niet. Nu heb ik met Dhahi geleerd dat die pas na 20 kilometer misschien begint te drinken en een volleerd endurancepaard drinkt eigenlijk pas bij de eerste vetgate, na 30 tot 40 kilometer.

We rijden rustig door en ik houd haar goed in de gaten. De heide staat in bloei en het grootste gedeelte rij ik alleen, met af en toe een collega voor me of achter me en we passeren elkaar beurtelings. De route loopt over zand, zand en nog eens zand en het 15 km bordje bevindt zich pal in de zandverstuiving. Deze is adembenemend mooi. Maar verraderlijk voor de paarden. Paul, en vele andere waarschuwen al, als je een blessure wil moet je op dit stuk flink doorpakken. Stappen is ook niet aan te raden want de paarden komen dan nauwelijks uit het zand. Wij draven altijd een beetje door of een licht handgalopje maar meer ook niet. Sam volstond zelf met een rustig drafje, het was erg zwaar voor haar en na de vlakke nam ze haar eerste slokje. Ik haalde het bitje eruit want na 2 kilometer zou de controle komen. Je kunt daar dus 10 punten verdienen en elke minuut die je later aanbiedt, kost je een punt. De hartslag moet uiteraard 60 of minder zijn wil je verder mogen. Dus ik rijd bitloos verder, op 1 km ervoor ga ik stappen, op 500 meter voor de controle ga ik eraf (op 2 km en 1 km voor de controle wordt dit netjes aangekondigd) en we komen eraan. Sam blaast nog iets teveel door de neus, niet aanbieden dus maar koelen. Sam drinkt een klein beetje. Terwijl ik koel, meet Erwin de hartslag, eerste keer 63. Dat had ik dus goed gevoeld, meteen daarna 50, dus aanbieden. We zullen daarmee 2 tot 3 minuten verloren hebben maar met een door de veterinaire geconstateerde waarde van 56 mogen we meteen verder. Dan komt er een lus waarbij de grooms niet kunnen komen. Ik wist

dat en verfoei dat stuk. We werken de lus rustig af, passeren weer een groompunt en Sam drinkt weer een beetje, eet een beetje gras. Voor de darmgeluiden is het belangrijk dat een paard onderweg blijft eten. Bij het laatste groompunt drinkt ze prima en eet ze "als een paard". Het bit gaat weer uit, zo probeer ik haar te leren dat er weer een rust aankomt.

Het laatste stuk rijden we op met enkele collega's en praten wat over de sport en de paarden. Ik ontmoet iemand met een American Saddlebred. Een apart, pittig diertje van 16, fijngebouwd en met mooi beenwerk. Dat is ook het leuke van endurance, je ziet zoveel verschillende rassen en ontmoet zoveel verschillende ruiters (bijvoorbeeld ook de prijswinnaars van de Dutch Joy endurance competitie die ik organiseer) en af en toe zie je kaderleden, ook heel leuk om die aan het werk te zien met jonge paarden in de lagere klassen.

Ook kom je op het laatste stuk de klasse III combinaties tegen in oranje hesjes gestoken. Dit zijn de mensen en paarden die na 2 rondes van totaal 70 kilometer zand, vrolijk en fit voor de derde maal vertrekken voor een laatste rondje van 20 kilometer. Ook dit is endurance, zandhappen tot de allerlaatste ronde en dat alles met een lach en nog altijd energie in je lijf.

Wijzelf finishen rustig en de hartslag is meteen goed, weer 56. We verzorgen het paard goed door de benen te koelen, het lichaam te wassen en de rug te controleren. Ook de singelplek is een goede plaats om te controleren op wondjes of een drukplek. Sam mag nog wat drinken en nog wat gras eten. Eten kan de hartslag doen oplopen maar als je uit ervaring weet dat je paard binnen een half uur na de rit goed zit met de hartslag kun je hem gerust gras laten eten. Krachtvoer kun je beter pas na de nakeuring geven. We bieden Sam dan aan en ze staat er volgens de veterinaire uitstekend bij. Turgor (huidplooiemeting, hiermee meten ze of het paard uitgedroogd is) is prima, de darmgeluiden zijn prima en de hartslag 38. Bijna gelijk aan de beginwaarde en dat is een goed teken. Dan moet ze voordraven en we zien het met zijn allen meteen: linksvoor kreupel.

Ja, dan valt het doek en de teleurstelling is groot. Niets in het parcours wees op een verstapping, verstuijing of wat dan ook. De veterinaire kijkt de pees na maar kan niets vinden, die voelt normaal aan. Een week boxrust en afspoelen met koud water en aan de hand stappen is zijn advies en zijn voorlopige conclusie is dat ze gewoon iets verdraait heeft, iets wat volgens hem heel vaak zomaar gebeurt.

Dus dat is dan het einde van je lange, mooie dag en een verder prachtige rit. Alsof je struikelt en met je gezicht vol in een bak zand beland. Zandhappen is ook endurance! Ook dit bedoelde ik dus met de titel. Je kunt als ruiter en groom - nog zo je best doen en je paard geeft geen teken dat er iets mis is, toch kan het zo zijn dat tijdens de rit een fout stapje wordt gemaakt wat resulteert in een kreupelheid. We laten Sam nog even in de box rusten, drinken nog wat en reizen dan weer twee uur lang naar huis.

Het is niet zo dat Sam geen 'zandpaard' is want thuis doorkruisen we geregeld urenlang de heide en begin dit jaar voltooide ze al succesvol de 29km in Helchteren, welk parcours nog zwaarder is qua diep zand.

Maar ondanks zo'n teleurstelling, zie ik alweer uit naar de volgende wedstrijd. Sam staat er intussen weer prima bij. Begin dit jaar viel ze nog best af van een wedstrijd maar nu staat ze er

nog net zo vol bij als voor de wedstrijd. Ze zorgt goed voor zichzelf. En de beenbeschermers doen wij voortaan om. Dat is geen vaste regel in de endurance meestal laat je die juist weg om oververhitting van de pezen te voorkomen maar dat is een keuze die per combinatie en situatie verschillend wordt gemaakt.

Dit is dus endurance voor mij, stukje bij beetje vooruitgang, beter worden, zien hoe je paard groeit in het werk en sterker wordt. En ook merken hoe je als ruiter steeds beter wordt in

niet enkel ballast zijn voor je paard maar ook daadwerkelijk je paard rijtechnisch en met goed management kunnen helpen. Het gaat vooral om op de juiste momenten, de juiste keuzes maken en dat is wat mij zo aantrekt in de sport. Omdat je met de jaren hier steeds beter in zal worden. Goed management van je paard geeft je een tevredenheid als paardenhouder die geen enkele andere activiteit mij ooit gegeven heeft. Je kunt nog zoveel boeken lezen of rondjes in bak of bos rijden, maar de endurancepraktijk is de beste leermeester. Ik hoop dat u de passie voor de sport ook voelt, wanneer u dit alles leest.

Mijn endurance "carrière" is gestart in 1998 met de Haflinger Mark, alhoewel ik niet echt op zoek was naar een opvolger, liep ik al heel snel tegen Bashim (G Basgier x Silvana) aan.

ENDURANCE HOLTEN 120 KM

Door Juliette Vervoorn

Hij is geboren op 9 april 1998. Via een zus van een vriendin kwam hij in 1999 in mijn bezit. Na wat omzwervingen zijn we in België beland en wonen we nu in een supermooi bosrijk gebied. Bashim hebben we lang hengst gelaten omdat hij een heel braaf karakter heeft. Zijn 1e wedstrijden hebben we in België gereden en daar hebben we de initiaties A en B, Q1, Q2 doorlopen tot de klasse I België. Inmiddels is hij toch gecastreerd omdat hij met de keuringen wat te heftig werd en zijn we ook klasse IV Nederland startgerechtigd.

Donderdagavond 30 augustus, het is donker en we pakken alles in. Hebben we niets vergeten? We denken van niet. Rogier, mijn partner en groom moet morgen werken en komt na het werk naar Holten. Ik vertrek vrijdagochtend met Simone, onze groom. Na een rit van ruim 4 uur komen we aan in Holten en krijgen een warm welkom. De manege eigenaar is bijzonder aardig en helpt ons met vullen van de watertanks op de auto en daarna gaan we aan de koffie. Bashim staat rustig in zijn paddock op de wei, er is nog niemand.

We gaan alvast het 1^e deel van de route verkennen. De start is om 6:00 uur en dan is het nog donker.

Aangezien Bashim moeite heeft met de massastart wil ik als laatste starten en zal dus het begin alleen moeten rijden. Bij terugkomst op de wei is het inmiddels wat drukker geworden en ook onze andere groom Wiel is aangekomen. We drinken nog wat koffie in de manege en wachten tot Rogier komt. Tegen half 7 is hij er en dan vertrekken we meteen naar de frituur om een hapje te eten en tijdens het eten spreken we af hoe we het morgen gaan aanpakken. Om 20:00 uur is de voorkeuring en moeten we dus terug zijn. Ik schrijf in en krijg een mooi blauw hesje, past goed bij onze blauwe teamkleur. De keuring verloopt goed. We drinken nog wat

en gaan dan onze slaapplekken opzoeken. Van slapen komt echter niet veel, de 1^e uren worden we gesteerd door de plaatselijke jeugd die aan het rondscheuren is op brommers met afgezaagde uitlaten en als die uiteindelijk op bed liggen vinden een paar paarden het nodig om uit te breken, daarna nog een mug in de tent en je kunt je nachtrust wel vergeten.

Om 4 uur sta ik op om te voeren en kruip dan nog even terug om er om 5 uur definitief uit te blijven. Er is zelfs een ontbijt in de manege op dit uur, super! En dan gaat het toch wel kriebelen, de start komt nu wel heel dichtbij. We komen erachter dat we een essentieel onderdeel van de wedstrijd zijn vergeten, dom, dom, de V-max en de hartslagmeter liggen nog thuis. Gelukkig biedt Donna aan dat we die van haar mogen gebruiken als ze zelf niet in de vetgate is.

We stappen op het gemak naar de manege en wachten buiten tot het startsein wordt gegeven. De start vindt plaats in de manege en zodoende kan Bashim de paarden niet zien. Hij hoort ze wel en dat doet zijn hartslag stijgen. We besluiten niet al te lang te wachten en gaan een paar minuten na de start op pad. Het is donker en ik ben blij dat ik route heb verkend. De 1^e ronde is 38 km en we rijden een rustig tempo. Het is druk

op de weg zo in de schemer, overstekende konijnen, egels, ruziënde eekhoorns. Bashim loopt lekker en op de groompunten nemen we ruim de tijd om hem te verzorgen. Hij drinkt en eet goed.

De 1^e vetgate verloopt ietwat chaotisch omdat de grooms wat laat arriveren, maar we kunnen toch snel aanbieden, alles is OK en we mogen door. Ronde 2 is 33 km. We komen nu veel ruiters van klasse I, II en III tegen omdat wij in tegengestelde richting rijden, leuk. Ik rij een stuk op met Ineke en dat is wel zo gezellig. Terug op de vetgate heeft Wiel bij de fam. Goedhard een V-max kunnen lenen, waarvoor nogmaals onze dank, dat maakt het voor ons een stuk makkelijker. We kunnen wederom snel aanbieden en weer is alles OK. De volgende ronde is 27 km, heerlijk is dat je steeds kortere rondjes kunt gaan rijden. Het gaat nog steeds goed.... Ik laat Bas onderweg ook nog wat eten buiten de groompunten, we gaan ervoor om uit te rijden. Bashim was het laatste stuk nog behoorlijk fris en ik heb goede moed. Het is spannend met de keuring, mogen we door of niet.... Jaaaa, gelukkig goedgekeurd.

Na een welverdiende rust van 3 kwartier starten we voor het laatste rondje van 22 km. Op de controleposten worden we flink aangemoedigd en op een gegeven moment heeft Bashim door dat deze ronde wel heel erg kort is en we alweer op weg naar de manege zijn. Hij zet de turbo aan en met een flinke draf komen we aan bij de laatste controlepost. Wij zijn de laatste in het veld, de combinatie achter ons is gestopt. Dank voor de controleposten die toch in het veld zijn gebleven. Nog maar een klein stukje tot de manege, we doen het in draf en komen om 17:28 uur over de finish alwaar we een warm

applaus krijgen. Geweldig is dat maar het blijft nog even spannend want we moeten nog keuren. En dan de keuring, hartslag OK, de rest ook OK en nu voordraven..... Yes!!! We hebben het gehaald!!! Wat ben ik trots op mijn paardje en ook op de grooms want zonder hen hadden we het nooit gered. Op zondag is de transportkeuring en na een gezamenlijk ontbijt in de manege vertrekken we naar huis. Donna proficiat met je 1^e plaats en ook felicitaties voor de andere ruiters die goed hebben uitgereden.

Bashim staat weer op de wei met zijn maatje Bangil (Ibn Estasha x Namarilla) en geniet nu van een weekje vakantie (kan ik ook even bijkomen). En dan.....nog eens een 120 km en ooit een 160 km??? Wie weet.

JONG GELEERD IS OUD GEDAAN

Foto's Jan Kan

Berentrots waren we toen onze dochter Tara met de mooie Popova haar debuut in Aken maakte en in die grote ring stond. Tijdens de gala-avond van de 25^e All Nations Cup mocht zij Popova voorbrengen tijdens

het verhaal over dhr Holger Heck. Popova was vele jaren geleden in dezelfde ring twee maal junior kampioen. Wie zou er

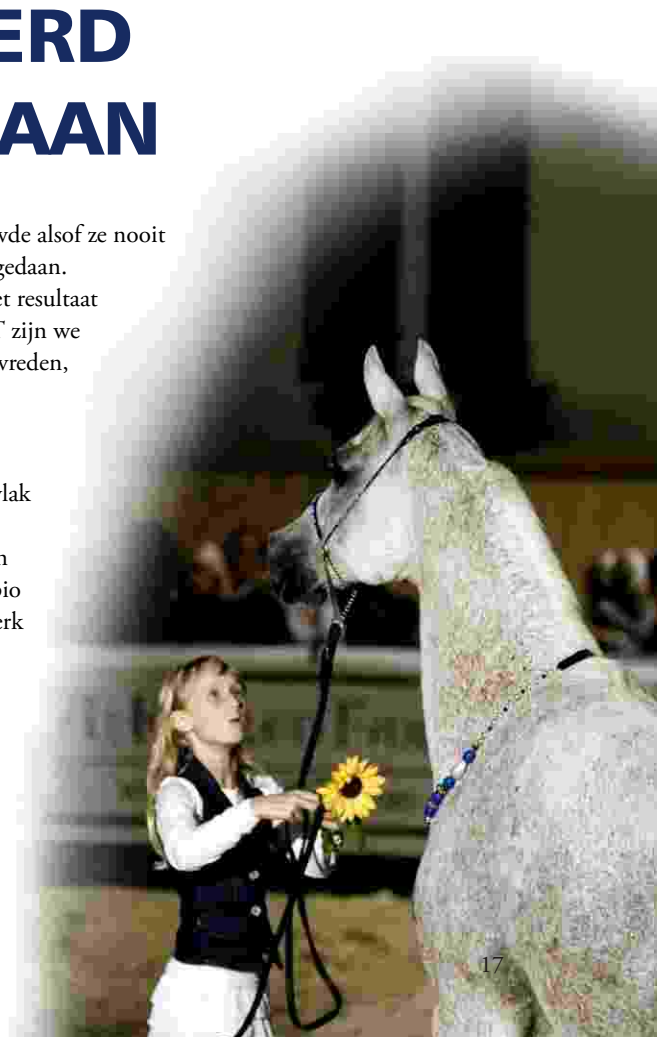
meer zenuwachtig zijn geweest, de 10-jarige Tara of de 25-jarige Popova? We zullen het nooit weten, maar het ging fantastisch en we zijn ontzettend trots op onze dochter die zonder blikken of blozen voor een enorm publiek

Popova showde alsof ze nooit anders had gedaan.

Ook over het resultaat van Kunar T zijn we bijzonder tevreden, hij werd 4^e met een uitstekende totaalscore vlak achter de kampioen en reservekampioen en in een sterk veld van 2-jarige hengsten.

Familie
den
Hartog

Op 25 en 26 augustus jl. is wederom de Arabissimo verreden op het schitterende terrein van Gert en Ria Boonzaaijer wat sinds kort de naam "Goelst Stables" draagt. In tegenstelling tot vorig jaar, toen we door overmatige regenval het hele weekend moesten aflasten, was er dit jaar stralend weer voorspeld met temperaturen van ruimschoots boven de 20 graden!

ARABISSIMO 2007

Door Gideon Reisel
Foto's Neeltje van Meerem

Voor de organisatie begon dit weekend al op vrijdagmiddag met het inspecteren van de verschillende ringen en de boxen, het opzetten van de tijdmetingapparatuur langs de renbaan en geluid voor de omroep. Uiteraard waren er op de vrijdagavond al verschillende vrijwilligers aanwezig die weer belangeloos uit alle hoeken van Nederland en België waren gekomen om onder

de luifel van Tinie's caravan de nodige tactieken uiteen te zetten met de doelstelling om dit weekend tot een daverend succes te maken.

De zaterdagochtend ging van kiet met de dressuur wedstrijden, uiteraard voor KNHS punten maar ook als verplicht basisonderdeel van de Arabissimo. Het werd nog even spannend toen er één jurylid vast stond met autopech, maar het euvel werd

door de ANWB op tijd verholpen en kon alles zonder noemenswaardige vertraging beginnen. Dik 30 combinaties reden hun proeven, waarvan 23 voor de Arabissimo. In de Z2 was er helaas maar één deelnemende combinatie op komen dagen. Joke van Velzen met Omar L (Hassan 'S' x Gomoraël v. Shahal) kwam twee keer net niet aan een winstpunt maar mocht toch met twee oranje linten naar huis. In de Z1 dressuur bleek Thara Schmitt met Pachenco (Anthal x Pekinka v. Naftalin) te sterk voor de concurrentie en ontving behalve twee winnaarslinten, ook twee keer twee winstpunten van de jury. Super gedaan!

De M2 dressuur was ook mager bezet maar de prijzen werden

eerlijk verdeeld tussen de twee deelnemers. Debby Peters reed de Spaanse hengst Gelimer (Inka x Menzarima v. Menzahib) naar een winstpunt en de overwinning in de eerste proef. In de tweede proef werden de hoogste punten op naam gezet van de combinatie Marijke Slok Soede met AF Aya (Anthal x Mu-Yetla v. Mufaq).

In de eerste proef van de M1 dressuur lagen de scores zeer dicht bij elkaar, maar winnaar met winst was Jeanette de Bruin met Karien (Paraguay x Kameera v. Marsh). Op een goede tweede plaats in de eerste proef, ook met winst, en enige met een winstpunt in de tweede M1 proef was Getty Ketels met Tobarah vd Pakop (Dosator x Tobah v. Top) die dolblij was dat haar merrie weer braaf in de trailer op concours durft. De L2 dressuur werd twee keer met afstand gewonnen door Ilona Bax met de talentvolle hengst Sivmayall (Sivmen B x Zolitha) in eigendom van mevr. I.M.M. Lopez y van Breemen. In de L1 liet Renee Palland met haar merrie SR Soraya (Menesco MB x Marina) het veld achter zich door twee keer te winnen met maar liefst een totaal van 3 winstpunten. De eerste proef in de B dressuur werd gewonnen, inclusief een winstpunt, door Andrea MacLaine-Pont met haar Nazaar (Ibn Narav x Menuba) met in haar kielzog, ook met winst Sandra Boogaard met Farrasha (Maisoon de Sier x Nathia v. Nazik) die in de tweede proef boven de rest uitsteeg met nog een winstpunt. Gelijktijdig met de dressuur was er in de rijhal de mogelijkheid om de paarden aan te bieden voor de liberty. Er werd geheel volgens ECAHO sportcommissienormen gejureerd door dhr. Cedes Bakker en dus konden de paarden punten verdienen op Arabisch type, correcte conformatie, beweging en interactie tussen paard en voorbrenger. Eigenaren kregen tevens de mogelijkheid om individuele punten te bekijken en uiteenlopende vragen te stellen aan de jury wat als zeer positief werd ervaren. Overtuigende winnaar van dit onderdeel werd de hengst SA Movin'Star (Psyadel x A.S. Shahwan v. Nadir I) in eigendom van Forelock's Arabians en voorgebracht door Emmie Graafland. Deze hengst toonde van de aanwezige paarden de beste bewegingen en heeft qua Arabisch type zeer

veel voor op de aanwezige concurrentie. Daarnaast is de hengst duidelijk gehoorzaam aan zijn voorbrengster wat hem tezamen met zijn prestaties onder het zadel tot een zeer veelzijdig Arabische Volbloedpaard maakt en met verve de winnaar van het liberty onderdeel van de Arabissimo.

Het einde van het zaterdagprogramma staat in het teken van de "Speed". Een individuele sprint van 400 meter in volle rengalop over de renbaan voorafgegaan aan een gedegen warming up. Dit jaar werd er voor het eerst gebruik gemaakt van elektronische tijdswaarneming. Onder begeleiding van een veterinaire die vooraf alle rusthartslagen had opgenomen werden de paarden ook achteraf gecontroleerd op extreme conditieproblemen. Uiteindelijk bleek Evelien Calis met Sagrand (Grand x Savannah v. Naslednik) op een haar na de snelste met minder dan een seconde verschil gevolgd door respectievelijk Lois Sluijs met Blacksmid G (Rajid x Naquila v. G. Basgier) en Janneke Mulder op Gio (Drug x Plareri v. Plakat). De dag werd besloten met een gezellige barbecue in een heerlijk avondzonnetje op het terras van de Schalm.

De zondag begon al vroeg met een KNHS springwedstrijd

waaronder zowel AVS deelnemers voor KNHS punten als Arabissimo combinaties. Opvallend was een hoop nieuwe AVS combinaties die een zeer respectabele prestatie lieten zien op dit onderdeel. Eva Cramer kwam met de Spaanse MAF Amaretto uit bij het A springen voor D-pony's en reed twee keurige parcouretjes met slechts één balk in iedere ronde. In het B springen voor D-pony's kwam de jonge Birgit de Man twee keer foutloos rond met Spierings Siran (Spierings Medoc x Anielka). Ze moest helaas haar geduchte tegenstander de winst laten na een zeer behendig gereden barrage. In deze klasse reed ook Lois Sluijs met Blacksmid GG mee, die het snelste foutloze parcours reed als Arabissimo deelnemster. Bij het springen waren er ook enkele Arabissimo combinaties waarvoor het parcours net wat te hoog stond. Het uitbellen van deze combinaties leidde dan ook helaas tot diskwalificatie bij het springen en ook voor hun Arabissimo eindscore.

Als afsluiter van de dag én het gehele Arabissimoweekend had Gert Boonzaaijer een uitdagende cross uitgezet op KNHS B niveau. Ondanks het feit dat alle combinaties wel geoefend hadden op cross-trainingen bleek een gehele cross uitrijden toch nog een hele opgave. Alle combinaties, behalve één, werden gediskwalificeerd wegens te veel weigeringen. Dat het wel goed te doen was voor een paard met enige crosservaring bleek wel gezien de prestaties van Judith Slooten met de Spaanse hengst Gelimer die het gehele parcours, op tijd, foutloos rondreed. Voor de rest: volgend jaar beter!

De winnaars van de verschillende Arabissimo-niveaus hebben tussen de bedrijven door toch hun punten bij elkaar weten te sprokkelen en zijn niet noodzakelijkerwijs vernoemd in de voorgaande tekst omdat zij op meerdere wellicht niet hadden gewonnen onderdelen toch goed gescoord. Hieronder nog een kleine opsomming

van de Arabissimo winnaars. De totale uitslagen kunt u terugvinden op de AVS website. Onze dank gaat uit naar alle combinaties en hun ondersteunende teams van ouders vrienden en vriendinnen. Zeker zoveel waardering gaat ook uit naar alle AVS'ers die hebben meegeholpen om dit lastige klusje weer te klaren. Tot volgend jaar!!!

Winnaars Arabissimo 2007 - Gefeliciteerd!

Biathlon B	Paula Böhmer
Triathlon B	Carola Hansen / Grafite
Biathlon B	Sanne van der Sommen / Maharany of Twisk
Triathlon B	Emmie Graafland / SA Movin'Star
Quadrathlon B	Sacha Kies / Navalkin
	Judith Slooten / Gelimer
Triathlon A	Marijke Slok Soede / A.F. Aya

Medewerkers - Bedankt!

Planning:	Vivian Reisel
Secretariaat:	Reina Dogger
Rekenkamer:	Sini Muskee en Tinie Kubbe
Ringmeester:	Willem Veltman
Hulptroepen:	Roef Muskee, Jacques van der Voort en Teun Kubbe
Veterinair:	Peter Stolk
Arts / EHBO:	Dick Kubbe

Na zes maanden jongleren om werk en gezin in evenwicht te houden is het dan eindelijk zover. We gaan weer naar *Andalucia*! Ditmaal betrekken we de *finca El Gato Verde* in *Canillas de Albaida*, een wit bergdorpje nabij *pensionados*-oord Competa. We zijn verslingerd aan deze regio, een tikje rural maar toch dicht bij alle modern comfort. Het natuurpark ligt bij wijze van spreken in de achtertuin en het terras met eigen zwembad biedt een prachtig uitzicht, vooral 's avonds. Het lijkt onwerkelijk dat we na vier uurtjes vliegen toch echt weer in het paradijs staan.

WEERZIEN IN ZUID-SPANJE

Door Brigitte Kilian
Foto's Wolff Photography.nl

Deze winter hebben we de omgeving van Ronda verkend en in het verleden hebben we al in Jerez en Arcos de la Frontera verbleven. Ook Canillas is niet nieuw voor ons. Hier bivakkeerden we vorig jaar zomer twee weken. Vier jaar geleden waren we hier voor de eerste keer en alledrie de villa's met zwembad Ardilla Morena, Casa Miria en El Gato Verde - die je in die hoek kunt huren, hebben we nu gehad. Het voelt als thuis komen. Al spreekt misschien het landschap rondom Ronda meer aan. Daar zijn namelijk veel glooiende heuvels, akkerbouw en uitgestrekte panorama's. De bergen bij Canillas zijn veel groter, steiler en grilliger. Je hebt een prachtig uitzicht op de bergen en wordt steeds omsloten door hoge bergketens. Ach, het heeft ook allebei wel wat. In Ronda La Vieja is er alleen meer ruimte. Het is niet zo dichtbevolkt als Canillas en Competa.

Na de eerste dagen van zon en zwembad maken we ons op voor het eerste vriendenbezoek. Het komt precies goed uit want de pomp in de watervoorziening in het dorpje Canillas heeft het begeven. We zitten maar liefst drie dagen zonder water en behelpen ons met water uit het zwembad om de wc door te spoelen. Douchen is er niet bij. Dus vertrekken we enigszins vies maar opgelucht naar Ronda la Vieja waar we de familie Polin gaan bezoeken. Deze winter verbleven we in hun *casa rural*. Dit keer mogen we de gastheer, Miki, fotograferen in western outfit voor het Arabierenblad. Het is bloedheet als we daar aankomen. Mares Polin heeft zich ontfermd over twee schattige

schoothondjes die door de eigenaar bij het oud vuil zijn gedumpt. Ze hebben daar enkele dagen zonder water gezeten, totdat Mares ze mee naar huis nam. Een teefje is bij haar thuis bevallen van drie puppies waarvan er maar eentje in leven is gebleven. Mares is woedend, "Mooi land maar de mensen zijn echte klootzakken waar het dieren betreft". De hondjes hebben het nu heerlijk bij Mares maar zij heeft nu echt teveel honden en zal een goed tehuis moeten zoeken voor de drie logeetjes. Miki hijst zich ondanks de hitte gedwee in western kleding en zadelt zijn volbloed Arabische ruïen Jazi op. Jazi is een ex-renpaard en dat merk je. Hij wil graag vooruit. De Polins hebben echter sinds kort onderricht van Rafael Dysli, de zoon van Jean Claude Dysli, een zeer bekende western trainer in Duitsland en Oostenrijk. Aangezien Mares en Miki vooral buiten rijden, deden ze weinig aan dressuur. Met de hulp van Rafael werken ze hun paarden nu ook regelmatig los en dat komt het buiten rijden ten goede.

We bezoeken deze middag ook hun vrienden Dick en Denise in hun fantastische finca. Dit journalistieke echtpaar hebben we vorige keer ontmoet tijdens het kerstdiner bij de familie Polin. In eerste instantie twijfelde Denise over deze aankoop ze wonen er nu drie jaar maar nu is ze helemaal verliefd op het huis. Ik vind het een fantastische stek, het huis is aangenaam koel en ruim en er is veel weideland voor de paarden. Het hooi verbouwen ze dan ook zelf.

Zij hebben een aantal Spaanse raspaarden (*Pura Raza Española, PRE*) en vinden het geweldig dat Erwin ze even wil fotograferen. Voor Dick is Erwins werk heel herkenbaar. Hij is zelf cameraman geweest en heeft vele documentaires gemaakt. Eerst voor 'van gewest tot gewest' en later voor National Geographic. Hij leverde twee keer per jaar natuurdocumentaires af en deed dit vijftien jaar lang. Prachtig! Wanneer hij Erwin in de felle zon ziet werken, terwijl wij lekker in de schaduw staan, moet hij wel lachen: "Ja, dat heb ik ook zo vaak gedaan, in felle zon en ander extreem weer urenlang op je hurken zitten om de beste shot te kunnen maken. Het is hard werken dan hoor, geen vakantie!" Ik word wel ietwat jaloers wanneer ik al deze gepensioneerden zie in hun prachtige, gezellige huisjes in dit schitterende land. Niemand wenst het uiteraard om ouder te worden, maar het is een troost dat we dan in ieder geval wel kunnen verkassen naar dit mooie land...althans, we hopen dat tegen die tijd de AOW nog bestaat! Denise legt intussen uit dat het rijden in de campo niet altijd prettig is. Er zijn geen hekken en als er niets op geplant is, mag je echt overal rijden van de landeigenaren, dat is een groot voordeel. Niemand doet er moeilijk en alles is in overleg mogelijk. Je kunt er uren rijden over de heuvels en landerijen zonder wegen te moeten oversteken. Maar onlangs

Ulrike Marcik en Hamzine

was Denise van haar merrie Esmee gevallen. Middenin de campo. Het paard was huiswaarts gekeerd maar dat duurt wel een tijdje wanneer je ver van huis bent. Dick werd dus pas uren later gealarmeerd door de terugkomst van Esmee en kon toen pas op zoek naar Denise. Zij was door haar val behoorlijk gewond geraakt en had een fikse hersenschudding. Zulke gebeurtenissen laten je wel even schrikken en dan wordt het verschil tussen de uitgestrekte en soms onherbergzame Spaanse *campo* en de Nederlandse, doorgaans bescheiden bossen wel duidelijk.

Helaas verdraait Erwin enige uren later zijn enkel op het terrein van de Polins. De paardenwei heeft verraderlijke kuilen en hij is daarin terecht gekomen. Er lijkt echter op het eerste gezicht niet veel aan de hand te zijn. We worden verwend door Mares die uitgebreid voor ons kookt en genieten van zon, zwembad en lekker eten en drinken. De casa rural van de Polins loopt fantastisch en is tot oktober volgeboekt. Ze hebben voor ons een ander onderkomen geregeld in de casa rural van Belgische vrienden. Deze hebben een voormalige school omgebouwd tot enkele gastverblijven, een huis en twee aparte kamers met alle voorzieningen. Het is fantastisch en het Belgische paar, Luc en Marie zijn erg aardig. Ze hebben in het Belgische Tervueren een restaurant bedreven en op een dag gewoon de stoute schoenen aantrokken en zuidwaarts gereden. Fantastisch! De volgende ochtend blijkt Erwins enkel echter opgezwollen en zeer pijnlijk. Hij neemt een pijnstiller en we rijden toch verder naar Ulrike Marcik in Villamartin, waar we twee dagen zullen verblijven op haar enorme finca.

Begin dit jaar verliet Tina Weidner deze stoeterij, na twintig jaar trouwe dienst. Zij besloot haar carrière op een andere finca voort te zetten en we zullen haar deze vakantie ook bezoeken. Intussen hebben er op Ulrike's finca, stoeterij Schieferegg, de nodige veranderingen plaatsgevonden. Janine Wueste en eerder genoemde Rafael Dysli verzorgen er nu tochten te paard en western riding clinics en die slaan goed aan. Het is er druk wanneer wij er zijn, veel lesklanten en er zijn ook al weer wat paarden verkocht, mede door deze activiteiten. Mares heeft me verteld dat Ulrike vroeger goed zaken deed in de paardenbranche. Op een gegeven moment gingen in Spanje de grenzen echter dicht vanwege de paardenpest.

Jarenlang kon zij geen paarden exporteren en verloor ze haar vele klanten, ook in Amerika. Maar nu is ze toch weer hard op weg om een gerespecteerde stoeterij te worden. Dankzij de western lessen en tochten te paard komen geïnteresseerden in aanraking met haar fokproducten en via de endurance activiteiten vindt zij nieuwe klanten. En dat is maar goed ook want er wordt toch elk jaar weer voldoende nieuwe aanwas geboren op de finca! Ulrike fokt ook half-Arabieren, gemengd met Lusitano's en PRE's. Deze vinden gretig aftrek in de omgeving, zo op het eerste gezicht verkopen deze sneller dan de Arabieren.

De nieuwe veulens zijn supersnoezig en we beleven een prachtig moment wanneer de hele merriekudde in de vallei naar ons toe komt bij zonsondergang. De nieuwsgierigen komen erg dicht bij de auto, wrijven heerlijk met hun staart tegen de uitstekende autospiegels en sommigen proberen zelfs in de auto te komen! Het is een grappig gezicht en een goed voorbeeld van hoe paarden in alle vrijheid kunnen leven en toch zeer mensgericht en aibaar blijven.

Alles gaat dus gewoon zijn gangetje op de finca. Ik vind het behoorlijk knap van Ulrike dat ze binnen zo korte tijd andere ruiters heeft gevonden voor haar endurancepaarden. Het valt niet mee om een heel goede amazone als Tina te vervangen en veel van de trainingen van jonge paarden moet Ulrike nu zelf doen en zoveel tijd had ze al niet.

We brengen de nacht door op de finca. Intussen is Erwin's enkel verslechterd en loopt hij nu op krukken van Ulrike. Ze heeft zelf vaak zulke blessures gehad.

De finca zit eigenlijk net midden in een verhuizing. Al Ulrike's persoonlijke spullen staan nu bij haar eigen huisje en worden uitgezocht. Ulrike heeft gewoonlijk het hele jaar door logees in huis, vrienden en familie, kinderen van bekenden, stagiaires, allemaal weten ze haar te vinden! Op dit moment zijn er twee backpackers uit Oostenrijk op doorreis. Ze brachten net twee weken vakantie door op de finca en de volgende ochtend zal Ulrike ze afzetten op het busstation vanwaar ze verder zullen reizen naar Lissabon. Naomi is er nog steeds, dat is het laatste 'opvangkind' van Ulrike. Een tienermeisje dat binnenkort terug zal keren naar Duitsland en haar leven daar weer op zal pakken. Melanie, het andere meisje wat we eerder ontmoet hebben, is al teruggegaan. Naomi vertelt me dat ze haar leven in Duitsland wel anders zal bezien nu ze een jaar lang op de finca heeft gewoond. Ze wil haar opleiding afmaken en docente Duits worden. Een goed streven.

Tahja

Tina en Alpujarra

Albert hebben we al diverse keren mogen ontmoeten. Hij komt hier jaarlijks voor vakantie. Een zeer relaxte man die altijd als kok heeft gewerkt en nu manager is. Verder is er het neefje van Ulrike een vrolijke knaap - en een aantal stagiaires voor de paarden, Evelien, Hannah en Ramona.

De statige, oude finca is nu omgetoverd tot een *casa rural* waar vakantiegangers kunnen relaxen. Ook het grote zwembad, wat al leeg staat zo lang als ik me kan herinneren en nu door Albert wordt gebruikt om tomaten in te drogen, zal binnenkort gevuld worden met water zodat de gasten van de casa rural verkoeling

kunnen zoeken. Want dat het moordend heet is op de finca, is een ding wat zeker is. Albert en wij logeren in het onderste gedeelte van de finca, waar een badkamer en twee kamers zijn en een grote woonkamer. Het is een soort van kelder en heel koel. We delen de ruimte hoe 'rural' met een familie van zwaluwen die er nesten hebben gebouwd. In de avond komen de gekko's ook tevoorschijn op de muren. Ik maak me zorgen om eventuele tarantula's maar gelukkig worden we 's nachts niet door hen bezocht. Ulrike liet me ooit een groot litteken op haar voorhoofd zien. Volgens haar is het van een tarantula die haar in haar slaap bezocht en haar beet toen ze over haar voorhoofd streek. Fijn! De twee Oostenrijkse backpackers slapen buiten in hangmatten - zij liever dan ik -.

Volgens Erwin hebben de enthousiaste jonge meiden helemaal niet in de gaten wat er buiten rondloopt 's nachts en we moesten het hen ook maar niet vertellen. Naomi heeft een caravan gekregen om in te slapen en de stagiaires slapen ook ergens op een heuvel in een caravan. Alle maaltijden worden gezamenlijk bij Ulrike's huis gegeten. Het is er erg gezellig, als vanouds. Dit is echt het buitenleven op een finca waar men ook nog een inkomen moet halen uit het land en zijn producten zelf en iedereen draagt zijn steentje bij.

De volgende ochtend sta ik vroeg op en vergezel Ulrike tijdens de ochtendtrainingen van de jonge paarden in de roundpen. Ulrike longeert ze en onder haar begeleiding kan de stagiaire Evelien de paarden onder zadel brengen. Het werkt best goed, getuige het aantal paarden wat nu onder zadel is. Dat zijn er toch behoorlijk veel. Ook alle fokmerries zijn aan het werk gezet en het houdt ze mentaal en fysiek goed in conditie.

Na de ochtendsessie moet Ulrike naar de tandarts in Ronda. We mogen gerust langer blijven zegt ze. Ik weet echter niet goed wat we nu met Erwin's enkel aan moeten. Het is waarschijnlijk de pees of een ligament want er lijkt niks gebroken te zijn. Ik ga toch liever op tijd terug naar Competa zodat Erwin daar lang achter elkaar kan rusten en eventueel naar de dokter kan. Ik

moet dus terug rijden naar ons huisje en word daar erg nerveus van omdat ik hoogtevrees heb. De steile canyons langs de weg naar Ronda worden me na enige tijd toch teveel. Wanneer we na Ronda een kleine bergweg kiezen en ik duizeliger word naarmate we hoger komen, moet Erwin een keer het stuur vastgrijpen om te voorkomen dat we in een diepe greppel belanden en besluit hij toch maar zelf te rijden. Hij heeft net een pijnstillertje genomen en beweert het echt wel aan te kunnen. Zonder kleerscheuren komen we vier uur later weer in ons bergdorpje aan. De volgende dag gaat Erwin naar de dokter en vervolgens naar het ziekenhuis om foto's te laten maken. Niks gebroken, echter het ligament is flink beschadigd en ze bandageren zijn onderbeen tot aan de knie! Het advies is rust nemen en been omhoog. Erwin doet dit enkele dagen maar wil een halve week later toch het bezoek aan Tina in Granada doorzetten. Hij weet hoe ik er naar uit heb gekeken om haar weer te zien, al dring ik niet aan. Granada is vrij vlak dus bij nood kan ik nog altijd rijden. Het is ook niet ver en alleen maar snelweg.

Dus daar gaan we dan. Het landschap wordt al gauw vlakker, al ligt Granada zelf aan de voet van de Sierra Nevada! De omgeving is lelijk vanwege de industrie. Tina's nieuwe thuis is *Cortijo Alitaje* bij Pinos Puente, een voorstad van Granada.

Er is weinig echte natuur, maar vooral veel kaarsrechte bomenrijen. Tina traint bijna niet meer in de bergen omdat ze dan 40 minuten moet rijden (en dus ook weer 40 minuten terug en dat alles nog afgezien van de bergriding zelf). De trailer kun je niet zo gemakkelijk meenemen in Spanje. Je moet dan eerst toestemming vragen aan de autoriteiten en een verklaring van de veterinaire overleggen. Dat is wel een heel groot nadeel aan de paardenhouderij in Spanje. Kennelijk zijn ze bang voor het overdragen van ziektes onder dieren. Maar deze administratieve rompslomp is bijzonder onpraktisch. Zeker voor wedstrijddruiven die jaarlijks toch erg vaak op pad moeten met de trailer. Tina's nieuwe werkgever is de zesentachtigjarige Gonzalo Moreno Abril, van oudsher een fokker van Arabieren puur voor de show. In Spanje is hij zeer beroemd vanwege zijn showsuccessen. Op zijn oude dag raakte hij geboeid door de endurancesport en hoorde uiteraard van Tina, aangezien zij in Andalucia belangrijke, grote wedstrijden won met haar Abu Khamseh.

Gonzalo heeft hemel en aarde moeten bewegen, maar uiteindelijk is ze dan toch overstag gegaan. De cortijo is fantastisch. Een deel ervan stamt uit de elfde eeuw en de stenen vloeren, bewerkte houten deuren en met tegeltjes *azulejos* ingelegde traptreden doen Moors aan. Heel robuust heel sfeervol allemaal. We krijgen van gastheer Fernando, de schoonzoon van Gonzalo, een typisch ontbijt uit Granada. Geroosterde toast belegd met een flinke scheut olijfolie en geraspte tomaten. Het is heerlijk! In Cadiz zijn ze gewend te ontbijten met de met olie doordrenkte deegwaren, de *churros*. Deze heb ik ooit gegeten en het was alsof iemand cement in je buik deponeerde. Tina vertelt hoe ze 's ochtends vroeg al begint met trainen en dus het ook stevige ontbijt van de toast met olie en tomaten wel kan waarderen. Ze kan er tot en met de lunch op teren! Het bevalt ons in ieder geval beter dan de churros.

Fernando is erg aardig, spreekt uitstekend Engels en is oprecht geïnteresseerd. Hij rijdt zelf ook paard in de weekenden maar woont in de stad Granada. Gonzalo spreekt alleen Spaans en we komen niet veel verder dan "Llo gusta esta yegua bonita" en "Revista Olandesa".

De trots van fokker Gonzalo is Obeilar, een grote bruine merrie die veel wegheeft van een Engels Volbloed qua belijning. Lange rug, lange hals, lange benen. Ook Fernando is weg van haar. "Misschien niet de beste keus voor endurance maar ze is voor ons van grote waarde". Obeilar is inderdaad niet Tina's eerste keus voor endurance!

Saskia Klaassen, mijn goede vriendin in Nederland en een grote paardendeskundige, vertelde me ooit dat Arabieren vaak op het meest favoriete, inheemse paardenras gaan lijken. Kennelijk omdat de fokkers onbewust selecteren op dit type. Zo lijken de Arabieren in Engeland veel op hun Welsh Ponies, de Russische Arabieren op bijvoorbeeld Budjonny's en de Spaanse Arabieren uiteraard op de PRE. Afgezien van het wipneusje is dat ook bij de meeste *Cortijo Alitaje* Arabieren het geval! Spaanse Arabieren worden alom geprezen om hun schoonheid, hun sterke en compacte lichaam en hun adel. Menig PRE liefhebber zal ook deze kleine kopietjes kunnen waarderen.

De merries die Tina heeft uitgekozen voor endurance pik ik er zo uit. Degene die ik leuk vind, zijn haar favorieten. Dit zijn de merries Senda, Alpujarra en nog enkele jonge dieren; de negenjarige Alpujarra is mogelijk de beste. De vierjarige kleine merrie met de prachtige zwarte haardos en ondeugende uitstraling is mijn favoriet. Alpujarra is fantastisch, zeer gedreven en fanatiek met een prachtig koppie. Deze merries zijn echt heel anders dan de Iraans-Egyptische endurancecracks die we van Tina gewend zijn. Het ziet er ook ongewoon uit, lange Tina op de kleine, compacte merries met hun vlugge en beknopte bewegingen. Dat zal wel heel anders zitten, bedenk ik me en Tina beaamt dat. "Van hun korte draf raak je natuurlijk veel sneller vermoeid, maar ik ben al lang blij dat ik een band met ze heb, nu kan ik weer dromen van endurance en daar naar toe werken. Het was echt een flink karwei om uit een kudde van tachtig paarden een handvol potentiële sportpaarden te selecteren. De meeste paarden waren niet eens handmak, laat staan zadelmak. Gonzalo en ik zijn het ook niet altijd eens over welke paarden nu geschikt zijn voor endurance. De beste conformatie voor shows is lang niet altijd de beste voor endurance! Maar ik ben nu blij met de groep die ik geselecteerd heb. Zijn dekhengst Punto is de meest correcte. Diens nakomelingen zijn ook meteen de endurancebeloftes van de stoeterij. Punto was ooit Nationaal Kampioen van Spanje. Gonzalo is heel trots op hem. Jammer dat hij nooit goed gereden is. Je kunt er niet zoveel mee, alleen wat stappen en draven. De toekomstige endurancemerries zijn erg

leuk en de jonge voshengst, Bandolero belooft heel wat. Hij is erg sterk". Dit hebben we zelf al kunnen zien, de jonge hengst sleepte Tina bijna mee tijdens het longeren. Tina: "Hij is best lastig en steigert veel, maar zijn kracht is veelzeggend. Het is ook lastig voor de paarden, de meeste zijn hier op stal opgegroeid. Ik heb moeten praten als brugman voordat mijn endurancepaarden buiten konden staan. Het is niet gemakkelijk iemand ervan te moeten overtuigen dat endurancepaarden buiten horen te staan en niet de hele dag in een stal. In de winter kijkt Gonzalo nog even moeilijk wanneer het dreigt te gaan sneeuwen maar over het algemeen hebben hij en zijn familie geaccepteerd dat een paard buiten hoort te staan. Nu staan de geïmproviseerde paddocks vol! De fokmerries en jonge paarden staan bij zijn andere finca en zijn wel dag en nacht buiten. Alle hengsten en paarden die hij te waardevol acht, zoals Obeilar, staan hier. Op termijn zal mijn eigen huisje klaar zijn en dan wil ik graag de endurancepaarden daar houden. Ik hoop dat ze er een rijbak bij maken zodat ik onbeperkt kan trainen. Ik heb hier nu niets, niet eens een round pen of longeercirkel en ik rijd de paarden op het open veld in. Als ze dat straks gaan inzaaien kan ik daar niet eens meer rijden. Best lastig af en toe maar ach, Gonzalo belooft dat alle faciliteiten die nodig zijn voor de endurance er zullen komen. Het duurt alleen wat langer dan ik zou willen. Het blijft toch Spanje".

Tina heeft haar halfbloed Arabier Fatma meegenomen naar de cortijo. Een prachtige Palomino merrie uit haar Volbloed merrie Hamzine, met als vader een barok raspaard. Tina heeft haar speciaal gefokt voor de dressuur: "Alleen endurance training is zo saai. Ik wil in de training ook wat verder komen qua dressuur. Daarom heb ik Fatma gefokt. Ze is echter heel erg moeilijk. In het begin was ik zelfs bang van haar, maar we kunnen nu wel door een deur. Verkopen kan ik haar niet, ik ben bang dat ze slecht terecht komt. Iedereen wil haar kopen vanwege haar kleur en uitstraling maar je moet wel heel erg veel van haar houden wil je elke keer haar grillen en nukken dulden! Ik heb een tijd lang 's avonds samen gereden met Jose Magan, de winnaar van de Al Andalus race van dit jaar. Hij was erg onder de indruk van Fatma. Haar draf is ongelooflijk ruim en ze doet het zo relaxt. Hij zei dat ik haar hartslag moest opnemen, omdat ze mogelijk een goed endurancepaard is. Maar ik wil het niet eens weten. Stel dat haar hartslag laag is, wat dan? Ik heb toch geen tijd om mijn eigen paard voor de endurance te trainen en uit te brengen, net als met Hamzine vroeger. Echt jammer, maar ja. Ik hoop in de toekomst met een veulen van Hamzine en Abu verder te kunnen. Momenteel heb ik echter geen gelegenheid om een veulen op te fokken. Daarom fokt Ulrike nu met haar".

Tina's levensverhaal is een boekwerk op zich, maar na twintig jaar trouwe dienst bij Ulrike en haar endurance overwinningen ben ik vooral benieuwd naar haar rijkunstige opleiding. Wie heeft haar zo mooi leren zitten?

"Dat was Anton Tutsek uit Wenen. Hij had een Bahreinse Arabische hengst genaamd Sarhan en was bevriend met Gustl en Ulrike. In Andalusië had hij een soort van plantage, het telen

en verkopen van groente was zijn beroep. Hij is samen met Gustl, de overleden partner van Ulrike, naar de Hamdan Stables in Egypte geweest en daar heeft Gustl zijn eerste Volbloeden gekocht. Toen ik net bij stoeterij Schieferegg in Villamartin werkte, kwam Toni op bezoek. Ik had wat aanpassingsproblemen met de paarden. Ik ben grootgebracht met de Duitse dressuurstijl. Potige warmbloeden die op bijbehorende wijze dienden te worden gereden. Gustl en Ulrike vertelden me toen ik begon dat je een Arabier nooit aan de mond zit. Nu, dressuurmatig nageeflijk maken en dat zonder contact met de mond is enigszins onmogelijk. Dus toen Toni kwam, wilde Gustl dat ik de paarden voor zou rijden. Ik probeerde er onderuit te komen want ik schaamde me dood. Ik wist dat Toni met Sarhan op hoog niveau in de dressuursport actief was en ik kon op dat moment helemaal niks met die Arabieren. Dus ik reed ze voor en raakte in gesprek met Toni. Hij merkte dat ik geïnteresseerd was maar wist ook dat ik geen geld had. Hijzelf gaf in Wenen les voor erg veel geld. Toen bood hij aan dat Ulrike en ik twee weken bij hem les mochten nemen. Die kans heb ik met beide handen gegrepen. Toni was een autodidact en kon misschien juist daarom erg goed les geven. Hij leefde zich in je in en legde haarfijn uit hoe hij het zag. Eenmaal in Wenen mochten wij dagelijks 4 uur aan de longe! 's Ochtends twee uur zonder beugels en teugels, alleen zitten en 's middags hetzelfde. En dat twee weken lang maar ik was gedreven en hield het vol. Daarna kwam hij af en toe naar Spanje, mede vanwege zijn werkzaamheden, en gaf dan steeds enige tijd les op de stoeterij. In het begin mocht ik alleen stappen en aan de nageeflijkheid werken. Hij vertelde me niet te gaan draven omdat het toch niet zou werken. Maanden later kwam hij dan weer en werkten we aan de draf. En zo ging dat verder. Hij kwam enkele jaren lang op de stoeterij en ik ben nog enkele jaren terug geweest in Wenen. Hij is een tijdje geleden op hoge leeftijd gestorven. Zijn vrouw bereikte ook een hoog niveau in de dressuur met een zoon van Sarhan. Toni was heel erg bijzonder”.

Na een uitgebreide Spaanse lunch, nemen we weer afscheid. Tina is een echte vriendin geworden en het leven wat zij leidt is bijzonder. Hier dromen hele hordes paardenmeisjes van maar in het echt is het behoorlijk zwaar. Ik schat haar op eind dertig en nog moet ze elke dag jonge paarden inrijden, dat is best een risicovol beroep. En na twintig jaar leven op de finca van Ulrike met de beschikking over een eigen huis op een eenzame bergtop, leeft Tina nu in een kamer van drie bij drie op de cortijo. Uiteraard in afwachting van haar eigen huis, maar zoals het er nu naar uitziet zal het nog een aanzienlijke tijd duren voordat de ruïne opgeknapt is. De locatie is echter prachtig, ver weg van alles en gelegen temidden van akkers en met uitzicht op de Sierra Nevada. Het kan erger!

De laatste week van de vakantie brengen we bijna zonder verdere avonturen door. Erwin moet rusten. Op de laatste vakantiedag wil hij echter nog graag een fotosessie doen met de Spaanse paarden van de Deense Eva Maria Sigvardt. Een voormalige makelaar die nu van beroep gids is en paardenfokker. Ze fokt PRE's en gebruikt de eigen fokproducten voor avontuurlijke tochten door het natuurpark bij Canillas. Vier jaar geleden heb ik bij haar al een twee uur durende tocht gemaakt, de bergen in en langs de ravijnen. Het was prachtig maar voor iemand met hoogtevrees ook zenuwslopend. Eva vertelt me dat ze ook ritten naar het dal maakt, naar de rivier en dan weer terug naar haar

manege. Dat klinkt me beter in de oren en ik neem me voor om volgende keer een rit te doen. Het is wel erg jammer want bovenop een bergketen rijden, zoals we Eva en een Schotse gastamazone zien doen, ziet er ronduit spectaculair uit. Wel zie ik hoe haar PRE's precies hetzelfde reageren op vreemde obstakels als onze eigen Guapo. Ze zien onze auto staan wanneer ze de eerste berg beklimmen. De auto hoort er volgens hen niet. Meteen draaien ze 180 graden om! Elke PRE is een Vaquerapaard in de dop met een snel reactievermogen. Eva wilde juist afstijgen omdat ze aanvoelde dat haar paard bang was, maar door de manoeuvre van haar paard wordt ze bijna het ravijn ingeslingerd. Dat ging nog maar net goed.

Erwin rijdt vervolgens met Eva's jeep een andere, steile berg op, om de amazones bij de laatste beklimming, de hoogste top, te kunnen fotograferen. Halverwege de berg zet hij de jeep stil om vast een foto te kunnen nemen van het uitzicht. Maar daarna gaat de jeep niet meer voorwaarts maar wil alleen nog achterwaarts de berg af rollen. Teveel losse stenen vermoedelijk en de auto verliest zijn grip. Dan begint hij ook nog wat te draaien en te roken en ik heb het dan gehad. Ik stap uit en neem Emma mee en wandel de berg weer af! Erwin doet zijn best de auto nog vooruit te bewegen maar moet uiteindelijk genoegen nemen met achterwaarts weer de berg af te rollen. Best lastig zo langs het ravijn en zonder buitenspiegels! Later blijkt dat hij de auto wat hoger op de berg stil had moeten zetten, daar liggen minder losse stenen. Erwin baalt er enorm van, nu heeft hij die laatste shot niet kunnen nemen, van de hoogste top. Misschien volgende keer meer geluk. Eva vertelt ons dat het het beste is om in het voorjaar of najaar te komen. Dan hebben de paarden meer spirit vanwege het koelere weer. In het voorjaar is alles groen en staat alles in bloei, dat is ook beter voor de foto's. Het is in ieder geval zeer de moeite waard om volgende keer toch weer een tocht met haar te maken. Ze verzorgt ook dagenlange tochten met overnachtingen onderweg. Ze wijst ons de bergkam in de verte waar ze dan overheen trekken. Fantastisch als je dat kunt meemaken. “Op dit soort terrein moet de ruiter zijn grenzen verleggen. Beginners weten niet wat hen te wachten staat, maar gevorderde ruiters weten wat er kan gebeuren te paard. Dus vooral zij moeten een omslag maken. In de dressuurring controleer jij vooral je paard, maar hier in de bergen moet je echt je paard loslaten en op hem vertrouwen. Dat is voor sommigen nogal eens lastig. Daarom doen we met alle ruiters eerst deze *bungee*-rit voordat we ze op lange tochten meenemen. Deze rit van een uur geeft een goede indruk van het park en ik kan dan goed zien hoe de ruiter reageert op de hoge bergtoppen en steile afgronden,” vertelt Eva.

Dan zit de vakantie er voor ons weer op. Zuid-Spanje was weer een ware belevenis en we hebben weer nieuwe mensen ontmoet en nieuwe paarden gezien. We hebben ook weer nieuwe plekken ontdekt en nieuwe mogelijkheden gezien. Het is nog steeds een droom van ons om daar in de toekomst permanent te gaan wonen. Liefst eerder dan wanneer we onze AOW cheque mogen ophalen! Wie weet, lukt dat ons ook. Tot die tijd, blijven we dit fantastische land bezoeken.

De 13-jarige ruin Adami (Krimh x Svetlana v Abdullah) is derde van Europa geworden bij de verkiezing van Arabier van het Jaar. Begin september schreef het Duitse paardentijdschrift *Araber Weltweit*, waarin opgenomen *Araber Journal*, een verkiezing uit. Er kon gestemd worden op 10 door het magazine genomineerde Arabieren, waaronder een Nederlands paard, te weten Adami van de fam. Oudshoorn uit Liesveld.

ADAMI DERDE VAN EUROPA

Na een enerverende verkiezingsstrijd werd de Zwitserse showhengst Bolero EM in de laatste 24 uur uiteindelijk winnaar, gevolgd door het Duitse succesvolle westernpaard Cascaya. Adami eindigde nog voor de wereldkampioen bij de showpaarden Al Lahab uit Duitsland, dat vierde werd. De nominatie van Adami had als motivatie het behalen van twee Europese titels in 2006, namelijk in het Classic Allround en de Classic Pleasure. Zeer veel stemmen werden op Adami

uitgebracht vanuit ons land, maar ook vanuit Engeland, Frankrijk, België, Noorwegen en Duitsland. Naast de ondersteuning van het stamboek AVS, de Kring Merwede van de KNHS en de Vereniging Arabische Sportpaarden waren er ook spontane individuele acties, zoals die van Arabian Fantasie en enige paardenliefhebbers, die zelf op pad gingen om stemmen te verzamelen. Ook tijdens het recente Horse Event Deurne gaven vele bezoekers hun stem

aan de enige Nederlandse genomineerde. Ruim twee weken stond Adami in tussenstanden aan kop. Twee dagen voor het sluiten van de stemming was het onverwacht Al Lahab, die de leiding had overgenomen. De laatste 24 uur bracht opnieuw wijziging in de onderlinge volgorde van de vier beste Arabieren van Europa. Andere genomineerde paarden waren Al Aliha, Galan, Jarid, Madaq, Period, en Zid Ibn El Zahim. Gezien de algemeen veel grotere belangstelling voor de showpaarden mag de klassering van een westernpaard en een classic sportpaard op de 2e en 3e plaats verrassend worden genoemd. Cascaya en Adami konden kennelijk op een zeer grote groep fans rekenen.

Cascaya

Al Lahab

Bolero EM

DUTCH JOY ENDURANCE COMPETITIE

Foto Wolff Photography.nl

De herfst doet zijn intrede en het slechte weer nodigt uit om weer eens achter de computer te kruipen. Dit heeft ertoe geleid dat nu de tussenstand van de Dutch Joy endurance competitie online is! De competitie gaat momenteel zijn vierde jaar in en de absolute hoofdprijs, de endurance jackpot wordt beschikbaar gesteld door Nederlands Kampioen endurance Yvonne van der Velde. De winnaar van de jackpot mag een week lang vertoeven op het landgoed Dutch Joy en krijgt een volledig verzorgde talententrainingsweek aangeboden. De overige prijzen worden beschikbaar gesteld door onder meer goede bekenden in de wereld van freestyle en klassieke dressuur. Beide trainingsmethoden zijn onmisbaar dan wel zeer stimulerend voor elke ruiter, ongeacht de discipline. Alleen endurance trainen is te eenzijdig, een endurancepaard moet ook gegymnastiseerd worden en de ruiter moet ook zijn ruitergevoel, houding en zit ontwikkelen. Dit alles zal leiden tot een betere sportprestatie, ook in het terrein. De hoofdprijs in de klasse I is een training verzorgd door De Paardenbasis, een trainingscentrum welke nauw samenwerkt met Emiel Voest. Overige hoofdprijzen zijn

een training verzorgd door het bekende paardencentrum 't Balingehof. Verder zijn wij erg trots om een training verzorgd door Horst Becker als hoofdprijs in 1 van de klassen aan te kunnen bieden. In het buitenland is Horst al lang geen onbekende meer, maar in Nederland is hij pas bekend geworden door recente publicaties. Wij hopen dat al deze ervaren trainers in paardengedrag en rijkunst de prijswinnaars van dit jaar weer een stapje verder kunnen brengen in hun endurancecarrière. De prijsuitreiking vindt plaats op 18 november a.s. tijdens de algemene ledenvergadering van de endurancevereniging. Meer informatie over sponsors, prijzen en al het overige omtrent de competitie op: www.endurancecompetitie.com

Op een bijzonder mooie zonnige dag in een schitterende accommodatie in Ermelo werd tijdens de A.V.S. Nationale Kampioenschappen op 15 september de Futurity Show gehouden.

DARC FUTURITY SHOW 2007

Door Arie van der Burg
Foto's Jan Kan

Met veel smaak en heel veel inzet van het AVS is van deze gelegenheid bij uitstek een mooie en feestelijk uitzijnde binnen hal van gemaakt. En als je als DARC van deze gelegenheid gebruik mag maken, komt er iets feestelijks over je; en je wilt

Kinkiduca

niets liever dan hier iets leuks van maken waar je voldaan en trots naar om kan zien als het achter de rug is. Dat is het dan ook geworden met 18 deelnemers, een gezond aantal deelnemers waarmee je in de toekomst het gebruik kunt aanvullen.

De deelnemers waren ook allen aanwezig en daaraan kan je ook zien dat het gebruiken van de volbloed Arabier leeft bij de AVS-leden.

De internationale jury voor de Futurity Show bestond uit drie zeer deskundige mensen, namelijk mw. Hay (zij is directeur van de meest toonaangevende stoeterij voor Arabische Volbloeds in Dormansland, Surry in Engeland, de bij renliefhebbers alom bekende Umm Qarn Farms); Pascal van De Keere, de in binnen- en buitenland zeer bekende Belgische jockey (de hoofdletter D bewijst dat hij van adellijke afstamming is), en mw dr. Inge Dagmar Wijnberg. Enkele dagen voor de show liet dhr. Neils Abrahams (manager van de U.A.E. Equestrian & Racing Federation) weten dat hij helaas verhinderd was.

Dit verlies werd door de voorzitter van de DARC, dhr. Wieger de Ruiter vakkundig

opgelost door Mw. Dr. Inge Dagmar Wijnberg (verbonden aan de Universiteit in Utrecht faculteit geneeskunde afd. paarden) uit te nodigen. Dr. Wijnberg coördineerde de bevindingen van de jury en verwerkte deze in een rapport per paard, dat de deelnemers allen thuis toegestuurd kregen. De punten van de twee juryleden werden ter plekke bekend gemaakt en het deskundige rapport bleef vertrouwelijk. Elf hengsten en één ruïn werden aan de jury stappend in groep voorgesteld waarna de paarden een voor een gepresenteerd werden. Dit gebeurt eerst in het opstellen voor de jury en daarna een stap in een rechte lijn aan de hand, van de jury af en daarna in een rechte lijn naar de jury toe. Dan aan de hand dravend een ronde waarna de paarden los in de galop getoond werden.

Dat laatste onderdeel zorgde nogal voor wat commotie. Als een paard wordt losgelaten in een vreemde omgeving en zonder je vrienden met wat mensen om je heen die alleen maar zwaaiend met zwepen willen dat je hard gaat lopen, dan wil je daartegen wel eens protesteren. Achter in de bak stond een schutting met aan weerskanten een open ruimte. Een hengst presteerde het om rond die schutting te galopperen en dan valt het voor de jury niet mee om daar een bindend cijfer aan te hangen.

De DARC kent in haar show, waarin de geschiktheid van de Arabier voor gebruik wordt gejureerd, een aangepaste puntentelling.

De punten voor de benen en stap tellen 2x en de punten in galop telt 3x mee, en zo krijg je een totaal waarin natuurlijk een goed cijfer voor de galop heel belangrijk mee weegt.

Nadat alle paarden afzonderlijk waren beoordeeld, werden de hengsten teruggevraagd voor plaatsing. De nummers één en twee mochten terugkomen voor het kampioenschap.

Na de hengsten werden zes merries gepresenteerd en daarna weer een voor een voor de jury.

Nadat die weer geplaatst waren mochten 1 en 2 blijven en 1 en

Sadiq

2 van de hengsten erbij komen voor het kampioenschap. De punten bij de hengsten lagen wel wat hoger dan bij de merries. De eerste bij de merries was Kinkiduca (Grand Duc x Kalinkah) van Ad Hanneman. Theoretisch maakte ze eigenlijk geen kans om kampioen te worden, maar ze worden opnieuw door de jury beoordeeld en dus is alles nog mogelijk. Sadiq (Marwan x Saklia), fokker en eigenaar mw. de Ruiter, had zoveel punten, namelijk 171, dat het kampioenschap hem eigenlijk niet kon ontgaan. Hierachter stond met 155 punten Kentauer Kossack (Marwan x Vesna) gefokt en in eigendom van de Kossack Stud. Deze Kentauer werd dus Reserve Kampioen. Hieruit blijkt eens te meer de waarde van Marwan voor de Nederlandse fokkerij van ren- en gebruikspaarden. Na dit feestelijke gebeuren werd mw. Kok gevraagd om in de ring te komen om daar gehuldigd te worden. Het was de bedoeling dat haar paard - waar alle lof over ging - daarbij aanwezig zou zijn, maar helaas, Robby (Makzan x Naira) was na een vermoeiende reis na een koers in Turkije niet in staat om ook nog eens naar Ermelo te komen. Heel jammer want dat paard heeft al heel veel zeges en veel euro's voor zijn eigenaar verdiend en het bestuur van de DARC had zich er op verheugd dat dit paard in levenden lijve aan de AVS-leden geshowd zou

worden. Uiteraard gaat het welzijn van het dier altijd voor en zo nam mw. Kok alle loftuitingen in ontvangst. Zo zie je maar weer, als je als fokker de beste combinatie kunt vinden, het paard goede opfok en opvoeding krijgt en bij de juiste trainer terecht komt, je als eigenaar heel veel plezier aan zo'n paard kunt beleven. De enige kanttekening van deze mooie dag en het uitstekende Nationale Kampioenschap was dat er jammer genoeg maar zo weinig mensen van kwamen genieten.

Mw. Kok nam alle loftuitingen voor 'Robbie' in ontvangst

Zondag 16 september werd op Duindigt bij mooi weer en een goede baangesteldheid de koers gelopen om de Futurity Cup met 6 paarden van 3 jaar.

DARC FUTURITY CUP 2007

Huldiging van Gazelle T van dhr. Zoetelief. Gazelle T kwam als 3e aan en heeft in het puntentotaal de Futurity Cup gewonnen.

Door Arie van der Burg
Foto's Wim Huybers

Alleen de paarden die het jaar hiervoor deelgenomen hebben aan de Futurity Show mogen deelnemen aan de ren. Op de Futurityshow in 2006 waren met twee schrappers 14 paarden van 2 jaar in Ermelo aanwezig. Daarna bleven een aantal van deze eigenaren betalen om deel te nemen aan de koers, een zogenaamde stakes-ren, zodat de prijzenpot wat interessanter

wordt. Het winnen van de cup is apart en een geweldige verrichting en een eer.

De eigenaren van 9 paarden hadden deze betaling steeds netjes gedaan en dat is na de show nog 3 x €25. Hierdoor kwam er bij de normale prijs die door renbaan Duindigt beschikbaar wordt gesteld, €1400, nog eens €1000 aan betaalde inbreng. Dan kom je op een 1^e prijs van €1200 en de rest wordt over 2^e en 3^e en 4^e plaats verdeeld.

De eerste in de ren hoeft niet de winnaar te zijn van de Futurity Ren. Dit heeft te maken met de behaalde punten. De eerste in de show heeft 20 punten 2^e heeft 19 punten 3e 18 punten enz. De ren telt beter aan en dat is voor de eerste 40 punten 2e heeft 38 punten 3e 36 punten enz.

Dan wordt na de aankomst in de ren de verzamelde punten bij elkaar geteld en dan heb je een Cup winnaar.

Negen eigenaren waren dus van plan hun paard te laten starten, maar één werd niet aan gegeven, zoals dat in ren-termen heet, vanwege beenproblemen. Dat komt bij jonge paarden

wel eens voor en gaat vrijwel altijd over op latere leeftijd. Acht startgerechtigde paarden waren dus aangegeven op de maandag voor de koers. Dat is dus zes dagen voor de koers en in die zes dagen kan er nog veel gebeuren, paarden kunnen verkouden worden of zich verstappen. Helaas liepen er nog twee paarden in die week tegen wat probleempjes aan. Allemaal niet zo

ernstig, maar in de rensport moet er niet op 100% maar op 200% gepresteerd worden en dan moet ieder paard topfit zijn. Zo kwamen er maar zes aan de start op 16 september. Dit is natuurlijk jammer, want het is minder spectaculair om te zien voor de toeschouwers, maar niemand kan dit van te voren voorspellen.

De DARC had er eerder dit jaar bij de NDR voor gepleit om de 3-jarige Volbloed Arabieren te behandelen als 2-jarige Engelse Volbloeds, omdat ze in de groeifasen zo te vergelijken zijn. Dat houdt in dat ze alleen met een korte stok (zweep) gereden mogen worden. Hiermee mogen ze alleen op de schouder aangespoord worden en er mag met deze korte stok niet geslagen worden. Wij denken dat dit de jonge beesten ten goede komt. Deze regeling was eindelijk van kracht geworden - ook de molens van het NDR draaien langzaam - en zo werd deze koers met een korte stok gereden, in tegenstelling tot andere jaren.

Een eigenaar werd pijnlijk de dupe van deze nieuwe regeling: de jockey van het eerst aankomende paard had dit paard vlak voor de finish wel een paar klappen gegeven. Er werd daarom protest aangetekend tegen de uitslag en dit protest werd toegekend.

Zo werd het eerst aankomende paard direct na de aankomst door het rencomité bestraft met uitsluiting uit de uitslag. Ook de jockey werd bestraft met een boete. Dit is natuurlijk heel zuur voor de eigenaar, want het is een zware straf en als eigenaar kun je op dat moment niet helpen dat de jockey er alles aan doet om te winnen (wat ook reglementaire verplichting is). Maar regels zijn regels, zelfs als ze net van kracht zijn geworden.

Dit betrof de hengst Perak van Margreet de Ruiter en deze had dan ook de Cup gewonnen zodat hij op 53 punten in totaal kwam.

Door deze terugstelling kwam de 2^e aankomende opnieuw naar de winnaarsring om als winnaar gehuldigd te worden. Dit betrof de merrie Macha D.A. van onze zuiderbuur Johan Verstrepen en deze merrie kwam tot een totaal van 50 punten en dat was niet genoeg voor de wisselbeker voor de Futurity Cup. Nib Hiduc Star werd nu 2^e en ook deze kwam in totaal aan 50 punten. Bij gelijke stand wordt het paard dat in de ren de hoogste klassering heeft behaald de winnaar, maar dat was hier niet aan de orde.

Het was uiteindelijk Gazelle T van fokker/eigenaar/trainer Gerard Zoetelief die met haar 3^e plaats op voldoende punten kwam, namelijk 51 punten om de Futurity Cup in ontvangst te nemen. Het was overigens niet de eerste keer dat deze eigenaar de Cup mee naar Texel mocht nemen. Familie Zoetelief, gefeliciteerd!

Zodoende was het op het laatste moment nog een heel gereken om tot een Cupwinnaar te komen en dat allemaal omdat een jockey zich niet aan de regels hield.

Op de foto rechts de schimmel Perak (Marwan x Perach). Hij won de koers, maar werd gediskwalificeerd vanwege de klappe die hij van de jockey kreeg. De vos links, Macha D.A. (Altis del Sol x Haliyana el Kendal) gefokt door en in eigendom van Johan Verstrepen werd daardoor 1^e. Hierachter is Nib Hiduc Star (Grand Duc x Pasch Hianca) te zien, de uiteindelijk 2^e werd in de uitslag.

De AVS ruin Joy Escobar behaalde onlangs zijn eerste succesvolle finish over 160 kilometer te Kreuth, Duitsland. Reden om de knappe bruine ruin eens in het voetlicht te zetten.

CURRICULUM VITAE **JOY ESCOBAR**

Foto's Wolff Photography.nl

Vader: Kais (elite) v. Pakistan

Moeder: Shimala v. Amal

Geboren op: 15-05-1998

Fokker: Combinatie J & M Cuypers

Yvonne van der Velde is de eigenaresse, trainer en amazone van Esco. Zij vertelt: "In juni 2003 werd Esco hier als vijfjarige gebracht om ingereden te worden. Hij was al bij diversen andere adressen geweest (ik geloof drie waaronder een Arabierenspecialist en westernspecialist). Tevergeefs. Of ik het wilde proberen. Ja dus. Het was een moeilijk karwei maar uiteindelijk is de klus toch nog relatief snel gelukt. Zijn grootste probleem was en is dat hij continu zijn energie kwijt wil raken. Constant wil kunnen bewegen. Opsluiten in een stal of kleine paddock is dus uit den boze. Dit paard moet continue weten dat hij vrij is. In onze grote weilanden en de

immense uitrijmogelijkheden hier in de Ardennen, kwam hij tot rust.

Weer terug bij zijn baasje ging het een paar maanden goed totdat de winter begon en de paarden opgestald werden. Esco begon weer

door te draaien en moeilijkheden te veroorzaken. Toen dit een keer zover ging dat hij zichzelf flink verwondde en niet normaal meer te hanteren was, belde zijn baasje mij op voor hulp. De enige oplossing, het bieden van veel vrije ruimte, was in hun situatie onmogelijk.

Daar ik het paard gedurende het inrijden heb leren kennen als een dier met veel capaciteiten en ik zijn sympathieke baasje wilde helpen, stelde ik voor Esco over te nemen. Zelf had ik nog een jong leuk lief paard staan, namelijk Max; AVS ruin van Jashin x O3) die voor mijn klanten net wat te heftig was en daardoor te veel bleef staan. Deze Max paste precies bij de goede rijcapaciteiten en huisvestigingsmogelijkheden van Esco zijn baasje. Dus werd Max door haar overgenomen.

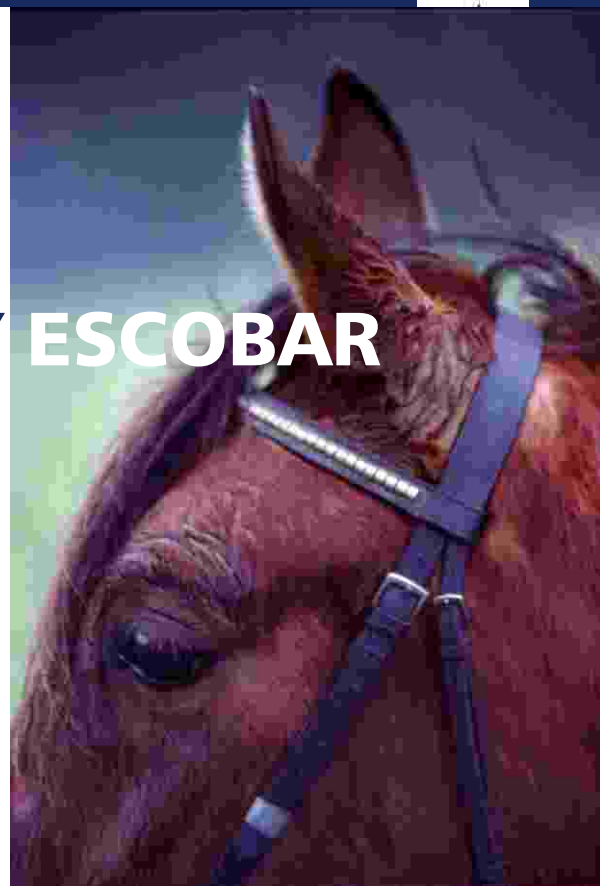
Tot op heden zijn beide paarden en baasjes heel gelukkig met deze perfecte ruil.

Hierna werd Esco opgeleid tot endurancepaard, wat het eerste jaar normaal verliep. De volgende 2 jaar liep Esco, door toedoen van anderen, langdurige blessures op, zodat zijn opleiding op een laag pitje kwam te staan.

In 2006, kon de draad weer normaal opgenomen worden en in 2007 kwam de doorbraak naar het hoogste CEI** en *** niveau. In totaal heeft Esco heel wat jaartjes training gehad maar relatief weinig wedstrijden vanwege die blessures.

Karakter:

Vrolijk, lief, aanhankelijk, heel speels. Ik vind hem net een jonge hond. Daar kan je hem het beste mee vergelijken. Hij hecht zich heel erg aan zijn omgeving, wei/stal/speelgenoot. Niet zo aan een mens. Hij loopt met iedereen weg, vindt een ieder aardig. Hij heeft een consequente, best strenge aanpak nodig. Ook weer net als bij een jonge hond. Hij wil altijd leuke dingen doen. Vindt een wedstrijd ook heel leuk. Het is de kunst hem te motiveren om het leuk te blijven

vinden. Want na een kilometer of 100 gaat vaak de lol er toch wel vanaf. Dan vind hij het tijd om lekker in zijn stalletje of wei uit te gaan rusten. Het is dan aan de kunde van de ruiter om de resterende kilometers ook nog op een goede manier te voltooien.

Lichamelijk is hij aardig klaar voor de endurancetop. Mentaal moet hij nog wat groeien. Zijn sterke punten zijn zijn vermogen om ook bij warme en vochtige omstandigheden optimaal te presteren. Veel paarden haken hierbij af. Esco bloeit er van op. Hij heeft een hekel aan kou en nattigheid. Wordt daar sjagrijnig van.

Ook is hij handig, lenig en sterk. Dat heeft hij hier in de Ardeense heuvels geleerd. Dus hij is breed inzetbaar. Zwak is het feit dat hij moeilijk voor langere tijd van huis weg kan. Dit heeft voor een groot deel te maken met zijn relatief weinig wedstrijdervaring. Ik vermoed dat dit in de loop der tijd beter gaat worden.

De eerste 160er in Kreuth:

Bijzonder was dat ik tot dan alleen kortere nationale wedstrijden met Esco had gereden (max. 90 km). Hierna heeft

een van onze stalruiters, de Zwitserse Judith Imhof, hem internationaal op een heel kundige manier, uitgebracht. Eigenlijk was het de bedoeling om Esco eerst in NK Ermelo een 125er te laten lopen om mentaal wat beter voorbereid te zijn voor een 160er. Doordat hij zich vlak voor de wedstrijd met een misstap bleesde, werd Ermelo niet uitgereden. Daarbij was het voor Judith organisatorisch niet meer mogelijk dit seizoen nog meer wedstrijden met Esco te rijden. En waren er geen mogelijkheden meer een andere voorbereidende wedstrijd te rijden als combi Esco/Yvonne. Dus gingen Esco en ik nogal 'groen' met elkaar het veld in. Hij bleef vooral zo energiek doorlopen in Kreuth. Werd niet overbluft door de grote hoeveelheid kilometers. Telkens weer de vetgate uitgaan, opnieuw het veld in te moeten. Dat ging heel goed.

Toekomstdoel:

WK Maleisie november 2008!

Een wedstrijd die hem qua temperatuur en bodem prima past. We hebben ons in Kreuth dit seizoen hiervoor gekwalificeerd (= in 2007 een 160er voltooien met 15 km p.u. of >) qua FEI-eisen.

Nu nog de Nederlandse eisen afwachten, wat betreft wedstrijd die in 2008 verreden zullen moeten worden.

En of de try-out in november goed verloopt. Zo niet, dan gooit de FEI alsnog de handdoek in de ring". Aldus een trotse Yvonne over haar 'wisselkind' Esco.

**De Ardennen;
uw paard is het waard**

- **Het pension adres voor sociale, stabiele en gelukkige paarden.**
- **De omgeving voor een mentale en fysieke gezondheid.**

Voordelen bij Dutch Joy;

- Veel ruimte, per paard ½ hectare weiland, 8m² loopstal, 6m² overdekte individuele voederplaats.
- Kwaliteit bijvoeding hooi en krachtvoer.
- Consequent ontwormings-/entingsprogramma.
- Paarden lopen 24 uur daags jaarrond buiten.
- 35 jaar ervaring en een vertrouwd adres.
- Door middel van nieuwsbrieven, foto's en stokmaatmeting blijft de eigenaar op de hoogte.
- Goed bereikbaar.

Dutch Joy

Dutch Joy, Cherain 20, B 6673 Gouvy België
1/2 uur rijden vanaf Luik
www.dutch-joy.nl 00 32 - 80 444 919

Het kloggelui van het oude kerkje in de verte maakt je wakker. Je rangschikt je haren door eens lekker langs de bezempaal te schurken. Opfrissen doe je door in volle vaart door de beek te spetteren om aan de rand van het moeras een kijkje te gaan nemen bij buurman de das.

OPFOKKEN VAN JONGE (SPORT)PAARDEN IN DE ARDENNEN

Daarna met de groep enkele uren een hapje-stapje ontbijt door het kruidige gras en de dorst wordt gelest aan het koele bronwater. Even een tukje doen fijn beschut in een van de loopstallen. Hierna samen galopperen over de heuvels en spelen met je kameraden. Welk paard wil dit nu niet?

Op een uur rijden van Maastricht ligt de opfokgelegenheid van Dutch Joy, waar Yvonne van der Velde de scepter zwaait. Onder haar deskundige leiding worden daar regelmatig nieuwe sportbeloftes en de lievelingen van recreanten gehuisvest in een gezellige merrie- of hengsten/ruinenkudde.

De heuvelweilanden in de Ardennen staan bekend om hun gezonde, reinigende en zelfs genezende werking op mens en dier. De frisse, pure lucht die de longen zuivert en zorgt voor een kwalitatieve en kwantitatieve flora. De bronheldere beekjes waaruit rechtstreeks gedronken wordt. Geen overbemesting, geen industrie of andere vorm van vervuiling.

Het is er dazenvrij en er is vrij weinig insectenoverlast. De hogere ligging van dit gebied (± 650 m.) zorgt ervoor dat de longen beter ontwikkelen. De kalkrijke grond geeft een gezond beenderstelsel. De stenige onderlaag zorgt voor stimulerende prikkeling op bot-, pees- en gewrichtsweefsel. Het lopen over de heuvels geeft sterke krachtige spierontwikkeling en de strenge sneeuwrijke winters harden het paard volledig af.

Yvonne vertelt: "Al vele jaren lang houden wij (topsport)paarden op natuurlijke wijze. Hieruit hebben wij de methode ontwikkeld waarop wij vandaag de dag onze loopstallen, omheining, voeder- en drinkplaatsen gebruiken.

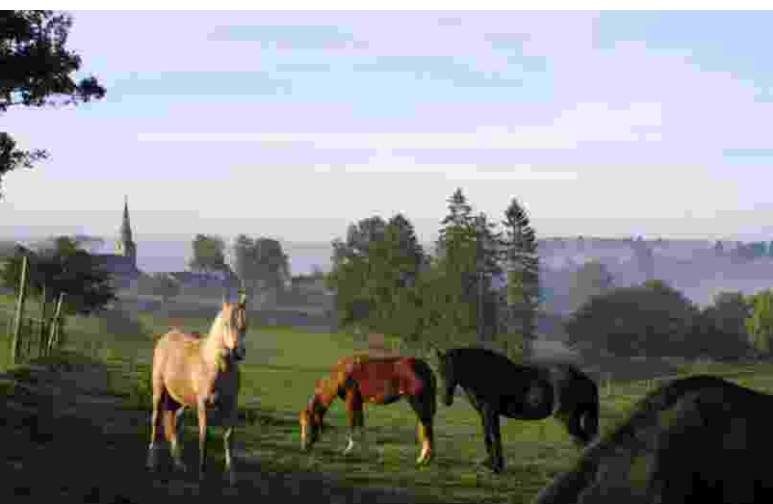

Zowel onze eigen als andermans paarden hebben de voordelen van deze vorm van paardenhouderij al ruimschoots ondervonden. Kortom, je ziet de paarden veranderen in sterke, sociale en gelukkige dieren".

Haar 35 jaar lange ervaring leert dat er bepaalde positieve effecten te verwachten zijn, wanneer paarden op deze manier opgefokt worden. De prestaties nemen toe, de paarden worden lichamelijk en fysiek sterker, allergieën en kwalen verdwijnen, darmproblemen en luchtwegaandoeningen nemen af of verdwijnen. Stalgebreken kennen zij niet en nerveuze of explosieve paarden veranderen in prettige handzame dieren. Speerpunten van het opfokbeleid bij Dutch Joy: men rekent veel ruimte, namelijk per paard een halve hectare aan weiland, ruime loopstallen maar de paarden lopen jaarrond, ook in de winter, buiten. De paarden worden goed gevoerd en leven niet alleen van gras. Maar krijgen ook goede kwaliteit hooi, stro én krachtvoer.

Daarbij houden Jan en Yvonne toezicht en is er de zekerheid dat elk dier (ook de kleinste) zijn eigen portie voeding op kan eten. Zij zien toe op een consequent ontwormings- en entingsprogramma. Hengsten/ruinen en merriegroep worden volledig van elkaar gescheiden gehouden. Door middel van nieuwsbrieven, foto's en stokmaatmeting blijft de eigenaar op de hoogte.

Yvonne: "Wij houden minimaal 2 maal daags persoonlijke

controle van de paarden waarbij elk paard even aandacht krijgt. Er is geen verwildering, de paarden blijven handzaam. Er is bij ons geen sprake van alleen 'koppen tellen' als dagelijkse controle. Er komen diversen hoefsmeden op ons bedrijf. Allen zijn bekwame kwaliteitsvolle smeden die met veel geduld en handigheid met de jonge paarden omgaan. De plaatselijke smid voor het snelle werk (verloren ijzer, bijkappen), de regionale smid voor het bekappen en ijzerwerk, en onze endurance teamsmid uit Nederland voor begeleiding van de wedstrijdpaarden en orthopedisch werk. Tevens werken wij samen met diversen veterinair en een osteopaat, zowel op gynaecologisch gebied als 1^e lijns behandeling en sportpaardenbegeleiding. Wij hebben de mogelijkheid om hier ter plaatse de paarden te laten onderzoeken via röntgen, echo en scan. Indien nodig is het mogelijk dat wij de paarden naar een kliniek transporteren.

Ons dorpje Cherain ligt midden in Wallonië, in de provincie Luxembourg. De winters kunnen heel koud worden. Vaak zijn de winters droger dan in Nederland, daar er sneeuw valt in plaats van regen, vier maanden sneeuw 's winters zijn geen uitzondering net als 15 graden onder nul. De paarden worden in dit klimaat afgehard, sterk en gezond.

Wij hebben de beschikking over 12 hectaren, welke omheind zijn met schrikdraad en lint. Al onze weilanden zijn heuvelachtig en op twee weilanden ligt zelfs een flinke heuvel waarop het behoorlijk klimmen is om boven te komen.

De bodemlaag bevat zeer veel leistenen waar de grasmat overheen groeit. Dit heeft als groot voordeel dat de drainage uiterst goed functioneert, er staan hier zelden plassen water.

Het lopen over deze harde onderlaag en de heuvels geeft een dermate grote prikkeling aan de ontwikkeling van de jonge dieren, wat met geen voeding of training te evenaren valt. Hun beenstructuur en natuurlijke evenwicht komen optimaal tot ontplooiing. Het leven en spelen met elkaar samen met de opvoeding van de volwassen dieren in de groep zorgen ervoor dat de paarden een gezonde kuddegeest hebben en prettig sociale dieren worden.

Alle paarden hebben een ruime loopstal, waarin voor iedereen een plaatsje is. Ook de laagste in rang heeft altijd een droge plek. Ze kunnen de stal in of uit, naar gelang ze willen. Opvallend is dat bij sneeuw en koude er geen gebruik van wordt gemaakt, wel bij regen, wind of sterke

zon. Sneeuw is favoriet bij de meeste paarden, er kan leuk in gespeeld worden. In elke wei zijn tevens struiken en bomen te vinden die ook voor beschutting zorgen. De paarden zijn volkomen een met de natuur.

Bedenk wel dat in deze natuurlijke situatie de paarden enigszins vermagerd de winter uit kunnen komen. Ondanks dat ze goed worden bijgevoerd laat de winter het vet verdwijnen. Dit is niet verontrustend maar een natuurlijk gebeuren. Jaarrond een vetlaag is niet gezond, ook de wilde zwijnen en herten komen afgeslankt de winter uit.

Wij zijn in het unieke bezit van een eigen bron. In de helft van onze weilanden stroomt een beekje dat uit deze bron ontspringt. Hieruit drinken de paarden. In de andere weilanden wordt regenwater opgevangen voor het drinken. In de winter, bij vorst, krijgen deze dieren leidingwater".

Een eerste rondleiding over de uitgestrekte landerijen temidden van vredig grazende paarden vergeet je nooit meer. Je laat je paard achter in vertrouwde handen. Wat uw toekomstdroom ook moge zijn met uw vierbenige belofte, uw paard is het absoluut waard.

Meer informatie:

DUTCH JOY

www.dutch-joy.nl

endurance@dutch-joy.nl

Cherain 20a, B 6673 Gouvy, België

Tel. + fax 0032-(0)80 444919

Enkele jaren terug kwam mijn man na een wandeling met de honden op de zeedijk thuis met 'Wie ik nou toch ben tegengekomen, een oude bekende van vroeger, Vaarzon Morel, de schilder. Hij zat altijd op de markt in Purmerend te schilderen.' Hein, mijn man, werkte in de tijd waarover hij sprak bij de Kossack Stud en kwam zodoende geregeld door Purmerend heen en Morel tegen.

WILLEM VAARZON MOREL, SCHILDER

Door Hanneke Rosman-Brand

Ook zag hij hem vaak als Vaarzon Morel in de Amsterdamse haven kwam als er weer een boot met paarden uit Rusland aankwam voor de Kossack Stud.

Vaarzon Morel bleek een vakantiehuisje vlakbij ons te hebben, vlak aan zee, in de gemeente het Bildt, waar ook Rembrandt veelvuldig tekende en schilderde en zelfs trouwde.

45 Jaar veemarkt in Purmerend

Door nieuwe regelgeving na de uitbraak van mond- en klauwzeer in 2001 kwam een einde aan de traditionele openlucht veemarkt op de Koemarkt. De ligging van de veemarkt in het centrum van Purmerend maakte het onmogelijk om te voldoen aan de hygiëneregels. Op 31 december 2007 zal de veemarkt van Purmerend definitief uit het straatbeeld van Purmerend verdwijnen, een markt die sinds 1484 plaatsvond. In het kader van het verdwijnen van de veemarkt besloot het Purmerends museum, gevestigd in het oude stadhuis, een overzichtstentoonstelling te organiseren in samenwerking met Willem Vaarzon Morel, de schilder die 45 jaar lang, vaak al vanaf vijf uur 's morgens, op de markt aanwezig was om het hele gebeuren vast te leggen. Morel schildert ter plaatse, vrijwel altijd in de openlucht en legt in zijn atelier hooguit de laatste hand aan het schilderij.

Willem Vaarzon Morel werd in 1931 geboren te Amsterdam en groeide op aan de rand van het Amsterdamse Bos. Vanaf zijn veertiende begon hij serieus te tekenen: kalveren, paarden, zwanen en gansen. In 1947 verhuisde het hele gezin naar Veere op Walcheren waar een huis leegstond dat nog aan zijn grootvader had toebehoord. Hier leerde Wim van zijn vader, die ook kunstschilder was, de kunst van het aquarelleren. De familie Vaarzon Morel gaat

Hein Rosman en Willem Vaarzon Morel

trouwens als schilders aantoonbaar terug tot de 17^e eeuw! Bij de biologische slager in ons dorp, die zijn eigen koeien en stier heeft, hangen enkele bijzonder sprekende aquarellen van deze dieren in het land evenals een aquarel van de veemarkt. Die waren mij al vaak opgevallen, maar toen Hein met Vaarzon Morel thuiskwam omdat hij graag even naar onze Arabierenveulens wilde kijken, viel het kwartje en wist ik ineens wie de maker was.

Daags na de opening bezochten we de tentoonstelling. Willem kwam speciaal voor ons en een vriendin van ons naar het museum toe. Hij is zo verknocht geraakt aan het typische Noord-Hollandse landschap dat hij en zijn vrouw enkele jaren geleden een huisje kochten in de Zaanstreek, op fietsafstand van Purmerend.

Als we aankomen is Vaarzon Morel druk in gesprek met de voormalige marktmeester en zijn vrouw. De maten van een schilderij worden gemeten. De overzichtstentoonstelling is tegelijkertijd een verkooptentoonstelling en er zijn al diverse doeken en tekeningen verkocht.

Terwijl we even wachten, kijken we naar de videobeelden van Duindigt, een Arabierenren. Vaarzon Morel rijdt mee in de auto van het baancomité en kan zo paarden in rengalop van dichtbij bekijken. Ook toont de film hoe hij in de stallen zit te schilderen. Het blijkt een documentaire te zijn die enkele jaren geleden is gemaakt en ook op tv is uitgezonden.

wilde alle technieken onder de knie krijgen, dus ook inkt op Japans rijstpapier. Maar dan wel een onderwerp wat hem boeide, levende wezens en geen Chinese karakters of een landschap. Ook bij de tekening uit deze vroege periode is de gelijkenis en sfeer treffend, wat wel getuigt van zijn grote talent.

De middag vliegt voorbij, Vaarzon Morel vertelt met veel enthousiasme. Niet alleen over de markt, maar ook over de Camargue, waar hij heen ging om de paarden te schilderen, over Duindigt, waar hij ook vaak kwam en soms nog komt om renpaarden en dravers te schetsen, over de chique Engelse polotoernooien, waar hij vroeger vaak voor werd uitgenodigd.

Door onze aanstaande verhuisplannen naar Zweden hebben we het over Scandinavië. Morel en zijn vrouw blijken er iedere twee jaar heen te gaan om een vriendin te bezoeken en enthousiast vertelt hij over de schitterende natuur in het hoge Noorden. Het is zomaar vijf uur en tussen de laatste bruiloftsgasten door zoeken we de trap naar de zaal beneden. Het is 07-07-2007 en er waren maar liefst zeven bruiloften die dag in het lieflijke museum van Purmerend, dat als voormalig stadhuis nog steeds een geliefde trouwlocatie is.

We bekijken eerst de olieverfschilderijen. Het valt op hoe alle anatomische verhoudingen altijd kloppen, vanuit welke hoek er ook is geschilderd. Aan de kleurstelling zie je ogenblikkelijk of het doek heel vroeg op de ochtend is geschilderd, later op dag, bij mist of zonneschijn. Zijn stijl is impressionistisch, je moet wat afstand nemen om het geheel te zien, maar de gelijkenis met de werkelijkheid is altijd treffend. De schilder, die inmiddels dik de zeventig is gepasseerd, weet bij bijna elk doek wel een verhaal te vertellen. Van hem leer ik dat niet alleen de veehandel, maar tegelijkertijd ook bijvoorbeeld de foeragehandelaren aanwezig waren. Iedere handelaar had zijn eigen tafel in zijn eigen café. Soms, als het heel slecht weer was, vroeg Vaarzon Morel wel eens of hij binnen mocht zitten bij het raam. De 'professor', zoals hij werd genoemd, werd nooit geweigerd. Alle handelaren kenden hem en accepteerden hem als onderdeel van de markt.

Maar het allerliefst is hij gewoon bezig in de buitenlucht. Trefzeker vangt hij in korte tijd de essentie en geest van de situatie.

Boven in het museum liggen in vitrinekasten een aantal tekeningen ten toon. Met olieverf kun je altijd nog wel wat corrigeren, vertelt de kunstenaar, maar met een tekening moet het in één keer kloppen. Je kunt niet gaan zitten gummen en het overdoen. We bekijken een tekening van een liggend paard. Het ongemak en de pijn stralen van het papier. Het zou een drachtige merrie kunnen zijn die op het punt staat te bevallen, maar daar is de buik eigenlijk niet dik genoeg voor. Morel vertelt dat hij terwijl hij zat te tekenen toch maar de eigenaar ging waarschuwen, het paard had koliek. In simpele lijnen gevangen, maar je krijgt er haast buikpijn van. Ongelooflijk knap.

Een steigerend paard, een paard op de klep van een veewagen, je voelt de spanning van het onwillige paard, ook al ligt de tekening achter glas. Getekend met simpele lijnen, het lijkt zo gemakkelijk, maar het vereist ongelooflijk veel talent en oefening. Er hangt ook een tekening van een aantal biggen tegen elkaar aan. Vaarzon vertelt dat hij tijdens zijn studietijd moest oefenen in het schetsen met inkt op Japans rijstpapier. Een heel fijne papiersoort om mee te werken, maar in de tijd ontzettend duur, wel tien gulden per velletje! Vaarzon Morel

De tentoonstelling duurt tot 6 januari 2008. Als u in de buurt bent is het beslist de moeite waard om even te gaan kijken. Het zijn geen schilderijen van Arabische Volbloeds, maar het is zeker de moeite waard voor iedere kunst- en dierenliefhebber. Wellicht hangt er nog iets bij wat uw bijzondere aandacht trekt. En als dat niet het geval is, maar de stijl u wel aanspreekt, kunt u de kunstenaar altijd nog uitnodigen om uw paarden te schilderen. Hoewel zijn voorkeur uitgaat naar 'vrij schilderen', is het zeker niet zo dat hij nooit een opdracht aanneemt. Er hangen wel dingen bij die ik graag aan de muur zou hebben, maar helaas, met een verhuizing op komst moet ik de hand op de knip houden.

PAARDENMARKT

Onze lieve Poolse Arabier Buran.

(Europejczyk x Bukowina) Ruin, 11 jaar en 100% verkeersmak. Liefdevolle verzorging en goede stal/weidegang is een vereiste.

Telefoon: 0648-799416

E-mail: janterlouw@hotmail.com

Merrieveulen Kaira

(*Kais A7666 x Rakisa A10667). Geb. 04-06-2007. Fokker/eigenaar: MWL. Moonen Nuth (Zuid Limburg) Telefoon: 045-5651151 of 06-20375818

E-mail: maurice.moonen@home.nl

Workshop praktijkles aanleuningsproblemen bij Arabieren.

Bewegingsstagnaties door bijv. verzonken middenhand, te vlakke rug en lange rug.

Telefoon: 06-18633736

E-mail: claudia@correct-paardrijden.nl

Website: www.correct-paardrijden.nl

Wegens inkrimping:

diverse jonge Arabische Volbloedpaarden te koop.

Telefoon: 0172-408856/408231

E-Mail: info@forelocksarabians.nl

www.forelocksarabians.nl

Aangeboden: 2 x 2,5 jarige hengsten (evt. ruinen)

Afstamming: Psytadel en Sivmen B. Beiden bruin en grote maat, weinig aftekeningen. Chique verschijningen met zeer goede basisgangen. Normale prijzen.

Telefoon: 0570-532084 of 06-22416669

E-mail: info@doublebarabians.com

Website: www.bbarabians.com

BELANGRIJK

Het volgende AVS Magazine verschijnt rond 20 december (deadline 5 november). Dus lever tijdig de copy cq uw advertentie in. De redactie verzoekt u de tekst aan te leveren in Word per e-mail. Foto's dienen te voldoen aan een resolutie van minimaal 300 dpi en voorzien te worden van de naam van het paard/persoon waarover het artikel gaat. Foto's waar uitsluitend een nummer aanhangt, zullen niet worden gebruikt. Voor technische vragen kunt u contact opnemen met Krista Sterrenburg (06 - 43443486 of sdc@hetnet.nl)

COLOFON

VERENIGINGSBESTUUR

Mw. H. Wehkamp Onvlee

Voorzitter / Keuringen en Shows 0345-651923

Dhr. G. Reisel

Secretaris / Stamboekzaken,

Website en Gebruik 06-20441499

Mw. M. Dijkman

Penningmeester / Personeelszaken 0593-333119

Dhr. C. Bakker

Vice Voorzitter / 2e secretaris / Fokkerijzaken 0570-606141

Dhr. A. Kuijf jr.

Lid / 2e Penningmeester 0172-408231

EERELEDEN VAN DE VERENIGING

Mw. C.J.W. Modderman-van Dorssen Dhr. R.C. den Hartog (postuum)

Mw. J. Smarius-Roovers

Dhr. Dr. H. Houtappel (postuum)

Dhr. A. Kuijf

LEDEN VAN VERDIENSTE

Dhr. P. Scheerder (overleden)

Dhr. W. Brinkhuis (overleden)

Dhr. J. Smarius

Dhr. L. Schutrups

Dhr. W. Veltman

Dhr. B. Blaak

REDACTIECOMMISSIE

Mw. H. Rosman-Brand 0046 - 37255177

CORRESPONDENTIE ADRES

AVS Magazine Tel: 030-2410001

Postbus 40306 Fax: 030-2415544

3504 AC Utrecht Email: info@arabier.com / www.avswb.nl

VORMGEVING

SDC / Krista Sterrenburg, Krimpen aan den IJssel

DRUKKERIJ

BibliovanderGerwen, 's Hertogenbosch

ADRESWIJZIGING

A.u.b. tijdig uw adreswijziging doorgeven aan het stamboekkantoor te Utrecht, zodat wij er voor kunnen zorgen dat het magazine op het juiste adres wordt bezorgd.

COPYRIGHT

Overname teksten uitsluitend na toestemming en met bronvermelding. Advertenties en kopij voor het AVS magazine kunnen worden opgegeven via bovenstaand correspondentieadres. Advertentietarieven zijn standaard en vindt u elders in dit blad. Kosten van het zetten en de layout zijn exclusief de gepubliceerde advertentietarieven. Bij meerdere plaatsingen geldt een cumulatief kortingstarief van 5% per extra editie met een maximum van 30% voor een geheel jaar.

Hoewel aan de totstandkoming uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs, de redactie en het AVS en haar bestuur geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten of onvolkomenheden, noch voor de gevolgen daarvan.

ADVERTENTIETARIEVEN

Pagina in combinatie met link

op homepage website € 250,00

1/2 pagina in combinatie met link

op 'laatste nieuws' pagina website € 150,00

1/4 pagina € 75,00

1/8 pagina € 45,00

Banner op website per maand € 12,50

Banner per jaar € 120,00

'Paardenmarktjes' inclusief plaatsen foto op website

en in blad, uitsluitend voor AVS leden 4 regels € 17,50

Zonder tijdslijmet op website en in de eerstvolgende nieuwsbrief na opgave.

Nu mogelijk met foto, mits digitaal aangeleverd. De redactie behoudt zich het

Recht voor stukken in te korten, te wijzigen dan wel van een voetnoot te voorzien.

FOTOWEDSTRIJD

De spelregels:

- Foto's zonder naam aan het bestand worden niet beoordeeld
- Foto's moeten minimaal 300 dpi zijn, liefst groter
- De winnaar ziet zijn of haar foto op de voorpagina van het decembernummer en ontvangt de foto op groot formaat.
- Iedereen mag zo veel en zo vaak als hij/zij wil inzenden.
- We kennen vijf rubrieken:
 - Paard in beweging fotograaf ouder dan 16
 - Paard in beweging fotograaf jonger dan 16
 - Paard in rust fotograaf ouder dan 16
 - Paard in rust fotograaf jonger dan 16
 - Veulens, hierbij maken we geen onderscheid in de leeftijd van de fotograaf

Het fotobestand moet een naam hebben, gegevens van paard en fotograaf moeten in een word-document vermeld worden dat dezelfde naam heeft als de foto. Het makkelijkste is natuurlijk het fotobestand de naam van het paard te geven, bijvoorbeeld 'Klassika', 'Klassika galop' of iets dergelijks. Foto's zonder naam worden niet beoordeeld.

Mensen die niet over een digitale fotocamera beschikken kunnen ook meedoen, maar worden dan verzocht zelf te zorgen voor het inscannen van hun foto's en deze gescand elektronisch naar het stamboekkantoor te verzenden.

Fotobestand en bijbehorend worddocument dienen als losse bestanden toegevoegd te worden aan de email. Foto's en tekst in een emailbericht worden niet meegenomen in de beoordeling.

Paard in beweging fotograaf ouder dan 16

Namen paarden: Torbah van de Pakop (Dosator x Tobah) en Maropz van de Pakop (Oosterveld's Marzas x Pjodre van de Pakop).

Eigenaar: Merel van Hoeve

en Marcel Dik. Fotograaf: Marcel Dik (33)

Rubriek paard in rust, fotograaf ouder dan 16 jaar.

Naam paard: Torbah van de Pakop (Dosator x Tobah)

Eigenaar: Merel van Hoeve en Marcel Dik. Fotograaf: Marcel Dik (33)

Rubriek paard in rust, fotograaf ouder dan 16 jaar.

Als echte Arabier is het na hard werken natuurlijk heerlijk om door het zand te rollen...

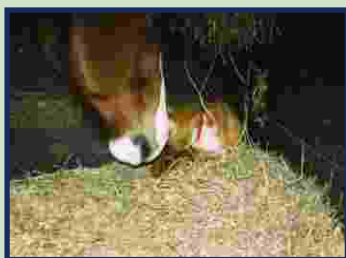
Het paard is Casporans Massada (v.Sjapoer);

Fotograaf en eigenaar Marjon ten Hove

Paard in rust fotograaf jonger dan 16

Eindelijk weer een dagje mooi weer, reden genoeg om wat mooie plaatjes te schieten van m'n Arabier Model (Drug x Mahachkala). Hier dan het resultaat: een mooi plaatje van haar in rust.

Eigenaar: J. De Graaff
Fotograaf: Chantal de Graaff (16)

Rubriek paard in rust, fotograaf ouder dan 16 jaar.

Munir (Mr Prospector x Muvita) en Flip, de kat van de burens, zijn de beste maatjes.

Fotograaf en eigenaar: Anne Marie de Jong (40+)

Rubriek Veulens

Rashidi Djamal samen met Ruby. Jonkies onder elkaar.

Eigenaar/fotograaf: Simone Renema (43)

Rubriek paard in rust, fotograaf ouder dan 16 jaar.

Naam paard: Waldi (Murat-nur x Wiklina)

Eigenaar en fotograaf: Stephanie Ruitenbeek (18)

Rubriek Veulens

Op deze foto is ze 1 dag oud en al fotogeniek!

Naam: DM Samara (v.Kaleb SA x Soleda) Geboren: 28 april 2007
Eigenaar, fokker en fotograaf: Dorinda Woudenberg

